FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 19. november 1998 *

Indhold

I — Fællesskabslovgivningen ..... I - 2062

Agenturets eneret til at afslutte kontrakter om leverancer ..... I - 2063

Sammenholdelse af tilbud og ordrer ..... I - 2064

Prisen ..... I - 2067

II — Faktiske omstændigheder og sagens behandling ..... I - 2068

III — Den anfægtede dom ..... I - 2071

Sag T-149/94 ..... I - 2071

Sag T-181/94 ..... I - 2072

Annullationspåstanden ..... I - 2072

Erstatningspåstanden ..... I - 2078

IV — Appellen ..... I - 2078

V — Gennemgang af de til støtte for appellen påberåbte anbringender ..... I - 2079

Indledende bemærkninger ..... I - 2080

A — Konstateringerne i dommen i sag T-149/94 ..... I - 2081

1. Anbringendet om tilsidesættelse af Agenturets kompetence i henhold til reglementets artikel 5a, litra f) ..... I - 2081

2. Anbringendet om tilsidesættelse af fristen i reglementets artikel 5a, litra f) ..... I - 2088

3. Anbringendet om tilsidesættelse af bestemmelserne om kompetencefordeling ..... I - 2089

4. Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten ..... I - 2091

5. Anbringendet om, at Agenturet har udøvet magtfordrejning ..... I - 2094

B — Konstateringerne i dommen i sag T-181/94 ..... I - 2096

Annullationspåstanden ..... I - 2096

1. Anbringendet om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a samt traktatens kapitel 6 om forsyning ..... I - 2096

a) Første led angående en misforståelse af omfanget af Agenturets beføjelser ..... I - 2096

b) Det andet led af anbringendet om en tilsidesættelse af formålene i traktatens artikel 1 og 2 ..... I - 2105

* Originalsprog: fransk.

2. Anbringendet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og principperne om ligebehandling og proportionalitet ..... I - 2106

a) Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet ..... I - 2106

b) Tilsidesættelse af ligebehandlingsforpligtelsen ..... I - 2107

c) Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet ..... I - 2108

3. Anbringendet om tilsidesættelse af bestemmelserne om kompetencefordeling ..... I - 2109

4. Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten ..... I - 2110

5. Anbringendet om magtfordrejning ..... I - 2112

Erstatningspåstanden ..... I - 2114

VI — Sagens omkostninger ..... I - 2114

Forslag til afgørelse ..... I - 2115

1. Den foreliggende appel, som er iværksat af det tyske selskab Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH (herefter »KLE« eller »appellanten«) til prøvelse af dom afsagt den 25. februar 1997 af Retten i Første Instans i sagen Kernkraftwerke Lippe-Ems mod Kommissionen [1] (herefter den »anfægtede dom« eller »dommen«) rejser forskellige spørgsmål om den ordning med forsyning af malme og nukleart brændsel til brugere i Fællesskabet, som fastsat ved traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab (herefter »traktaten«).

2. Domstolen anmodes navnlig om at udtale sig om omfanget af beføjelserne for Euratoms Forsyningsagentur (herefter »Agenturet«), når de kontrakter om leverancer, som dette skal indgå, vedrører råvarer hidrørende fra områder uden for Fællesskabet.

I — Fællesskabslovgivningen

3. I henhold til traktatens artikel 1, stk. 2, har Fællesskabet »til opgave gennem skabelsen af de nødvendige betingelser for den hurtige dannelse og udvikling af en kerneenergiindustri at bidrage til højnelse af levestandarden i medlemsstaterne og til udvikling af forbindelserne med andre lande«.

4. I henhold til traktatens artikel 2, litra d), skal det »sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet«. De nærmere

1 — Forenede sager T-149/94 og T-181/94, Sml. II, s. 161.

bestemmelser om indholdet af denne forpligtelse er indeholdt i afsnit II, kapitel 6 (artikel 52-76), som fastlægger en fælles ordning med hensyn til forsyning med malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer.

5. I henhold til traktatens artikel 52, stk. 1, sikres »forsyning med malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer ... efter princippet om lige adgang til forsyningskilderne og gennem en fælles forsyningspolitik«. Det bestemmes i artikel 52, stk. 2, litra a), at med henblik herpå »forbydes alle fremgangsmåder, der har til formål at sikre visse brugere en privilegeret stilling«.

6. Med henblik på at gennemføre denne politik indeholder artikel 52, stk. 2, litra b), bestemmelse om oprettelse af Agenturet, der har status som juridisk person og er selvfinansierende [2].

7. Traktatens artikel 53 bestemmer følgende:

»Agenturet er underlagt Kommissionens kontrol; Kommissionen fastlægger retningslinjer for dets virksomhed, har vetoret med hensyn til dets beslutninger og udnævner dets generaldirektør såvel som dets vicegeneraldirektør.

Enhver udtrykkelig eller stiltiende disposition fra Agenturets side under udøvelse af dets optionsret eller dets eneret til at slutte kontrakter om leverancer kan af de interesserede parter forelægges for Kommissionen, der træffer beslutning inden en måned.«

Agenturets eneret til at afslutte kontrakter om leverancer

8. For at kunne udføre sine opgaver med hensyn til forsyning råder Agenturet over en »eneret til at afslutte kontrakter om leverancer af malme, udgangsmaterialer eller specielle fissile materialer, der hidrører fra områder inden for eller uden for Fællesskabet« [3].

9. I medfør af artikel 55 meddeler medlemsstaterne eller lader meddele til Agenturet alle de oplysninger, som er nødvendige navnlig for udøvelsen af dets eneret til at afslutte kontrakter om leverancer.

2 — Artikel 54.

3 — Traktatens artikel 52, stk. 2, litra b).

10. Forsyninger med malme og udgangsmaterialer, *der hidrører fra lande uden for Fællesskabet*, er hovedsageligt reguleret ved traktatens artikel 64, hvorefter Agenturet, der i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland eller en international organisation, »bortset fra de i denne traktat omhandlede undtagelsestilfælde [har] eneret til at indgå aftaler og overenskomster«.

Sammenholdelse af tilbud og ordrer

11. Traktatens artikel 65, stk. 1, gør den i artikel 60 fastlagte fremgangsmåde til sammenholdelse af tilbud og ordrer vedrørende leveringer af materialer, der hidrører fra Fællesskabet, anvendelig på leveringer af materialer, der hidrører fra lande uden for Fællesskabet.

12. Det bestemmes i artikel 60:

»Eventuelle brugere underretter regelmæssigt Agenturet om deres behov for forsyning, med specifikation af mængder, fysisk og kemisk beskaffenhed, oprindelsessted, anvendelse, tidspunkter for levering og prisbetingelser, der skal indgå som bestemmelser og vilkår i en forsyningskontrakt, som de ønsker at afslutte.

Ligeledes underretter producenterne Agenturet om de tilbud, som de er i stand til at afgive, med alle specifikationer, og især om varigheden af de kontrakter, som er nødvendige for opstilling af deres produktionsprogrammer. Varigheden af disse kontrakter må ikke uden Kommissionens tilladelse overskride ti år.

Agenturet giver alle eventuelle brugere meddelelse om de tilbud og omfanget af de forespørgsler, det har modtaget, og opfordrer dem til at afgive ordrer inden en bestemt frist.

Når Agenturet er i besiddelse af samtlige disse ordrer, giver det meddelelse om de betingelser, på hvilke det kan imødekomme dem.

Hvis Agenturet ikke fuldt ud kan efterkomme alle modtagne ordrer, fordeler det leverancerne i forhold til de ordrer, der svarer til hvert enkelt tilbud, med forbehold af bestemmelserne i artikel 68 og 69.

Et af Agenturet udfærdiget reglement, der kræver Kommissionens godkendelse, fastsætter vilkårene for sammenholdelse af tilbud og ordrer.«

13. I afdeling 2 vedrørende materialer, *der hidrører fra Fællesskabet*, bestemmes det i traktatens artikel 61, stk. 1, at: »Agenturet er forpligtet til at imødekomme alle ordrer, medmindre juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor.«

14. Det bestemmes i artikel 65, stk. 2, at »Agenturet kan dog bestemme leverancernes geografiske oprindelse, for så vidt det sikrer brugeren mindst lige så fordelagtige vilkår som de i ordren angivne«.

15. Den 5. maj 1960 udstedte Agenturet i medfør af traktatens artikel 60, stk. 6, et reglement om de nærmere regler vedrørende sammenholdelse af tilbud og ordrer på malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer [4].

4 — EFT 1959-1962, s. 44, herefter »reglementet«.

16. Ved reglementet blev der indført forenklede fremgangsmåder til sammenholdelse af tilbud og ordrer vedrørende malme.

17. Reglementets artikel 5, stk. 1, bestemmer følgende:

»Såfremt Kommissionen vedrørende et bestemt produkt særlig på initiativ af Agenturet efter høring af Det Rådgivende Udvalg konstaterer, at markedssituationen er karakteriseret ved, at udbuddet er klart større end efterspørgslen, kan den opfordre Agenturet til ved et dertil egnet direktiv at anvende den ... forenklede fremgangsmåde.«

18. Efter denne forenklede fremgangsmåde kan brugerne og producenterne forhandle direkte med hinanden og underskrive kontrakter om forsyninger, efter at Agenturet har fastsat de generelle betingelser, som disse kontrakter skal opfylde. Kontrakterne skal herefter tilstilles Agenturet og anses for afsluttet af dette, hvis der ikke inden for en frist af otte dage efter deres modtagelse fremsendes nogen indsigelse fra Agenturet til de pågældende.

19. Den nævnte fremgangsmåde finder ikke anvendelse på kontrakter om leverancer, der vedrører specielle fissile materialer [5].

20. Artikel 5a, der blev indsat i reglementet ved Agenturets forordning af 15. juli 1975 [6], fastlægger en ny forenklet fremgangsmåde med hensyn til malme og udgangsmaterialer, som opstiller en sikkerhed for, at Agenturet har et fuldstændigt kendskab til markedet [7], men hvorefter brugerne er »berettigede til at henvende sig direkte til producenterne og til at forhandle frit med den valgte producent om leveringskontrakten« [8].

21. Det bestemmes dog i artikel 5a, som ændret:

»c) Leveringskontrakten skal mindst indeholde følgende oplysninger:

1. de kontraherende parters navne

2. de materialemængder, der skal leveres

3. leveringernes tidsmæssige fordeling på årsbasis

4. arten af de materialer, der skal leveres

5. oprindelseslandet for de materialer der skal leveres. Hvis leverandøren ved kontraktens indgåelse ikke kan angive dette, skal han over for forbrugeren og Agenturet forpligte sig til senere skriftligt at meddele dem oprindelseslandet for hver delleverance

6. pris- og betalingsvilkårene

7. kontraktens varighed.

d) Med henblik på kontraktens indgåelse skal denne ti arbejdsdage forinden forelægges Agenturet til underskrift.

...

5 — Artikel 5, sidste afsnit.
6 — EFT L 193, s. 37.
7 — Artikel 5a, litra b).
8 — Artikel 5a, litra a).

f) Agenturet skal udtale sig inden ti arbejdsdage efter modtagelse af kontrakten enten ved at indgå denne eller ved at afvise den.

g) Afvisningen skal meddeles de pågældende ved en begrundet beslutning. Denne kan indbringes for Kommissionen i henhold til artikel VIII, stk. 3, i vedtægterne for Forsyningsagenturet. ...«

Prisen

22. For leveringer, der hidrører fra Fællesskabet og fra lande uden for Fællesskabet, bestemmes det i traktatens artikel 67, at »med de i denne traktat fastsatte undtagelser fremkommer priserne ved at sammenholde tilbud og ordrer i overensstemmelse med de i artikel 60 anførte betingelser, som medlemsstaterne ikke kan tilsidesætte gennem nationale forskrifter«.

23. Traktatens artikel 68, stk. 1, forbyder »en prispolitik, der har til formål at sikre visse brugere en privilegeret stilling i strid med det princip om lige adgang til forsyninger ...«.

24. Det bestemmes i traktatens artikel 69, at »på forslag af Kommissionen kan Rådet med enstemmighed fastsætte priser«, mens »Agenturet ... kan ... foreslå de brugere, der har indgivet ordrer, en prisjustering«.

25. Aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab og Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker om handel og handelsmæssigt og økonomisk samarbejde, som blev undertegnet den 18. december 1989 og indgået på Det Europæiske Atomenergifællesskabs vegne ved Kommissionens afgørelse 90/117/Euratom af 27. februar 1990 [9], finder i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, anvendelse på nukleart materiale. Det præciseres i artikel 14, at »vareudvekslingen mellem de kontraherende parter finder sted til priser svarende til markedspriserne«.

26. Der skal ligeledes henvises til Rådets resolution af 16. september 1986 om nye energipolitiske mål for Fællesskabet frem til 1995 og konvergensen mellem medlemsstaternes politik [10], som i punkt 5 fastslår, at »Fællesskabet og medlemsstaterne i deres energipolitik bør tilstræbe« at sikre

9 — EFT L 68, s. 2, herefter »handelsaftalen«.
10 — EFT C 241, s. 1.

»a) sikrere forsyningsvilkår og mindre risici for voldsomme prissvingninger i kraft af

— ...

— geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder«.

II — Faktiske omstændigheder og sagens behandling

27. I den anfægtede dom har Retten fastslået følgende:

»1 Sagsøgeren [KLE] ... ejer og driver et kernekraftværk beliggende i Niedersachsen (Tyskland). Ifølge sagsøgerens sagsfremstilling fører kraftværket en politik til forsyning af brændstoffer på mellemlang sigt og indgår med regelmæssige mellemrum leveringskontrakter, som dækker værkets behov for brændstoffer for højst fem år.

2 I juni 1993 indkaldte værket tilbud vedrørende leverance af naturligt uran i form af uranhexaflour (herefter 'UF_6'). Den 10. og 22. november 1993 indgik det leveringskontrakt med British Nuclear Fuels plc (herefter 'BNFL'), der er etableret i Det Forenede Kongerige, og som havde fremsat det mest interessante tilbud. Til udførelse af kontrakten skulle 400 tons naturligt uran i form af UF_6 senest leveres den 31. marts 1995 til et berigningsselskab etableret på Fællesskabets område. Den aftalte købspris var 22 USD (plus moms) pr. kg. Kontrakten stipulerede intet vedrørende oprindelsen af det uran, der skulle leveres, men BNFL forpligtede sig til at meddele såvel sagsøgeren som 'Agenturet' ... oprindelseslandets navn senest ved hver enkelt dellevering. Ifølge kontrakten skulle den kun have retsvirkninger efter samtykke fra Agenturet.

3 Artikel 5a, litra d), i [Agenturets reglement] ... fastsætter inden for rammerne af en 'forenklet fremgangsmåde', at med henblik på kontraktens indgåelse skal denne forinden forelægges Agenturet til underskrift. I medfør af artikel 5a, litra f), har Agenturet herpå ti arbejdsdage til at udtale sig, enten ved at indgå denne eller ved at afvise den.

4 Den 29. november 1993 modtog Agenturet den planlagte kontrakt mellem KLE og BNFL til underskrift.

5 Ved skrivelse dateret den 10. december 1993, modtaget den 13. december s.å. — dvs. den sidste dag inden for fristen til underskrift på ti arbejdsdage — anmodede Agenturet sagsøgeren og BNFL om oplysninger vedrørende oprindelsen af det uran, der var kontraktens genstand. Den 14. december 1993 oplyste BNFL Agenturet om, at det uran, der var tale om, hidrørte fra Samfundet af Uafhængige Stater (herefter 'SNG'), formentlig Rusland.

6 Ved skrivelse af 20. december 1993 meddelte Agenturet parterne, at dets politik går ud på, at 'brugerne i Fællesskabet [dvs. Det Europæiske Atomenergifællesskab, herefter "Fællesskabet" eller "Euratom"] ikke bliver afhængige af nogen særlig forsyningskilde inden for rimelige grænser, og at erhvervelse af nukleare materialer fra SNG-republikker sker til markedspriser (dvs. priser, som afspejler produktionsomkostningerne og kan sammenlignes med de priser, der anvendes i lande med markedsøkonomi)'. Agenturet forklarede, at dets spredningspolitik tager sigte på at sætte en grænse på 20-25% af leveringer fra SNG, der skal opfylde de særlige behov hos brugerne i Fællesskabet. Ifølge Agenturet indebar den af sagsøgeren forelagte kontrakt risiko for en for stor afhængighed af levering af uran fra SNG. Agenturets beregninger viste, under hensyntagen til de samlede leveringer i løbet af de tre sidste år til KLE, at dette havde ret til at erhverve ca. 45 tons naturligt uran årligt fra SNG. Men Agenturet udtalte, at KLE allerede havde erhvervet mængder, som mærkbart oversteg grænsen for en rimelig afhængighed, og det gennem flere år. Tillige afspejlede de foreslåede priser ikke de sædvanlige produktionsomkostninger og kunne ikke sammenlignes med de priser, der anvendes i lande med markedsøkonomi. Agenturet fandt derfor, at kontrakten ikke burde indgås, men det anmodede parterne om at fremsætte deres bemærkninger, før en endelig afgørelse blev truffet.

7 Den 29. december 1993 forelagde sagsøgeren sagen for Kommissionen på grundlag af traktatens artikel 53, stk. 2, hvorved værket protesterede mod Agenturets passivitet.

8 Den 6. januar 1994 fik sagsøgeren meddelelse om Agenturets afgørelse nr. 1/94 vedrørende den leveringskontrakt, der var blevet forelagt den 29. november 1993. Ifølge denne afgørelse havde Agenturet tiltrådt kontrakten af 10. og 22. november 1993 mellem KLE og BNFL og herved tilføjet den betingelse, at det leverede naturlige uran ikke, hverken direkte eller indirekte, måtte hidrøre fra SNG.

9 Den 10. januar 1994 meddelte Kommissionen sagsøgerens advokater, at det var dens opfattelse, at den afgørelse, Agenturet havde meddelt sagsøgeren den 6. januar, var blevet truffet inden for de foreskrevne frister, således at proceduren med forelæggelse blev uden genstand.

10 Ved skrivelse af 20. januar 1994 afsluttede sagsøgeren den procedure, der var blevet indledt den 29. december 1993, for at tage hensyn til den ovennævnte afgørelse nr. 1/94.

11 Ved en yderligere skrivelse af samme dato forelagde sagsøgeren i øvrigt denne afgørelse for Kommissionen i medfør af traktatens artikel 53, andet led.

12 Hvad angår den første procedure, hvis genstand var den passivitet, der angiveligt var udøvet af Agenturet, traf Kommissionen den 4. februar 1994 beslutning 94/95/Euratom om proceduren for anvendelse af artikel 53, andet led, i Euratom-traktaten (EFT L 48, s. 45, herefter 'beslutning 94/95'). Kommissionen afviste sagsøgerens krav, der hvilede på den påstand, at Agenturet ikke havde udtalt sig inden for den foreskrevne frist, og som navnlig gik ud på, at Kommissionen pålægger Agenturet at indgå kontrakten af 10./22. november 1993. Ifølge Kommissionen havde Agenturet ikke udvist passivitet, eftersom dette havde ret til at supplere sit dossier, og fristen på ti arbejdsdage derfor først var begyndt at løbe på datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger, der var blevet anmodet om, nemlig den 14. december 1993, og først udløb den 6. januar 1994, den dag, afgørelse nr. 1/94 faktisk var blevet truffet.

13 Vedrørende den procedure, der er genstand for afgørelse nr. 1/94, nævnt ovenfor, traf Kommissionen den 21. februar 1994 beslutning 94/285/Euratom om anvendelse af Euratom-traktatens artikel 53, andet led (EFT L 122, s. 30, herefter 'beslutning 94/285'). Kommissionen fandt, at Agenturets afgørelse var materielt lovlig og afviste derfor sagsøgerens krav.

14 Under disse omstændigheder fandt KLE, at den pågældende leveringskontrakt ikke kunne gennemføres. BNFL og sagsøgeren afstod herfra.

15 Den 8. og 14. marts 1994 indgik KLE og BNFL en ny leveringskontrakt vedrørende 400 tons uran i form af UF_6 til en pris på 27 USD pr. kg, hvilken kontrakt var ledsaget af det vilkår, at materialet ikke, hverken direkte eller indirekte, hidrørte fra SNG. Denne kontrakt blev indgået af Agenturet den 30. marts 1994«.

28. Det er under disse omstændigheder, at KLE har anlagt sagerne T-149/94 og T-181/94 med påstand om annullation af henholdsvis Kommissionens beslutning 94/95 og 94/285, og, hvad nærmere bestemt angår sag T-181/94, med påstand om, at Fællesskabet dømmes til at betale sagsøgeren 3 511 279,30 DEM i erstatning med rente 6% p.a. fra den 7. april 1994.

III — Den anfægtede dom

Sag T-149/94

29. Sagsøgeren har for Retten påberåbt sig fem annullationsanbringender om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f), samt tilsidesættelse af bestemmelserne i traktatens kapitel 6 om forsyning, tilsidesættelse af proportionalitets- og retssikkerhedsprincippet, tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser, tilsidesættelse af begrundelsespligten og magtfordrejning.

30. Med *de to første anbringender* anfægtedes Agenturets mulighed for på den ene side at anmode om yderligere oplysninger, som i dette tilfælde vedrører råvarernes oprindelse, og på den anden side for ikke at træffe en endelig afgørelse, før sagen er fuldt oplyst, dvs. før den indeholder det mindstemål af oplysninger, der kræves i henhold til reglementets artikel 5a, litra c). Sagsøgeren gjorde gældende, at det var uforholdsmæssigt at kræve yderligere oplysninger og at den forsinkede beslutningstagning gik ud over grænserne for den nødvendige frist for at virkeliggøre formålet med at oplyse sagen fuldstændigt. Sagsøgeren var af den opfattelse, at den vilkårligt forsinkede beslutningstagning i forbindelse med indgåelsen af kontrakter er i strid med retssikkerhedsprincippet.

31. Retten udtalte, at det fremgår af reglementets artikel 5a, litra c), at den geografiske oprindelse af de materialer, der skal leveres, indtager en central plads blandt de kontraktled vedrørende leverancen, der skal meddeles Agenturet i forbindelse med anvendelsen af reglementets artikel 5a. Den har i denne henseende anført, at Agenturets viden om den geografiske oprindelse af leverancerne er uomgængeligt nødvendig for at sikre den forsyningssikkerhed, der søges opnået ved den gældende forsyningspolitik [11].

32. Retten tilføjede, at det fremgår af selve formuleringen af artikel 5a, litra c), at senere afgivelse af oplysning om oprindelseslandet kun kan tillades, såfremt leverandøren ikke kunne fremlægge oplysningen på tidspunktet for kontraktens indgåelse. Ifølge Retten var sagsøgeren og dennes leverandør i det mindste forudsætningsvis enige om, at materialerne skulle komme fra SNG [12].

33. Retten fandt herefter, at ved ikke i leveringskontrakten at give oplysning om den geografiske oprindelse af uranet, skønt dette i det mindste forudsætningsvis var aftalt mellem parterne, må sagsøgeren selv tilregnes de administrative vanskeligheder, som opstod for Agenturet i forbindelse med dets beslutningstagning. Under disse omstændigheder havde sagsøgeren ikke ret til at påberåbe sig fordelen efter reglementets artikel 5a, litra f), som indfører en hurtig fremgangsmåde i form af en frist for Agenturet på ti arbejds-

11 — Dommens præmis 35.
12 — Præmis 36 og 37.

dage til at udtale sig i sager, der ikke frembyder problemer.

34. Derimod fandt Retten, at Agenturet konkret havde ret til før udløbet af fristen i artikel 5a, litra f), at afkræve parterne yderligere oplysninger i form af meddelelse til Agenturet om oprindelsen af de materialer, der skulle leveres.

35. Retten fandt, at Agenturets frist for at træffe dets beslutning var rimelig og hverken kunne udgøre en tilsidesættelse af artikel 5a, litra f), eller en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, således at første og andet anbringende ikke kunne tages til følge.

36. Da sagsøgeren ikke havde udviklet sit *tredje anbringende* om en tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser, fandt Retten, at den ikke skulle udtale sig om dette anbringende [13].

37. Retten forkastede derefter det fjerde anbringende om utilstrækkelig begrundelse, idet Kommissionens beslutning 94/95 klart og utvetydigt redegjorde for det ræsonnement, som blev lagt til grund [14].

38. Hvad angår det *femte anbringende* om magtfordrejning fra Agenturet og Kommissionen, som ifølge sagsøgeren ikke har nogen skønsbeføjelse, men en pligt til at indgå den kontrakt, sagsøgeren havde forelagt, fastslog Retten, at sidstnævnte på ingen måde havde godtgjort, at Agenturet og Kommissionen havde forfulgt et andet formål end det, der bestod i at gennemføre forsyningspolitikken [15].

39. Følgelig frifandt Retten Kommissionen i sag T-149/94.

Sag T-181/94

Annullationspåstanden

40. Sagsøgeren har for Retten påberåbt sig fem anbringender mod Kommissionens

13 — Præmis 42 og 43.

14 — Præmis 48, 49 og 50.

15 — Præmis 53 og 54.

beslutning 94/285 om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a samt af bestemmelserne i traktatens kapitel 6 om forsyning, tilsidesættelse af fællesskabsrettens almindelige retsgrundsætninger, tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser, tilsidesættelse af begrundelsespligten og magtfordrejning.

41. *Det første anbringende* indeholder fire led.

42. Med det første og andet led gjordes det gældende, at der forelå tilsidesættelse af Agenturets pligt til at indgå kontrakten i overensstemmelse med artikel 5a, og tilsidesættelse af traktatens artikel 61, stk. 1, artikel 60 og artikel 65, stk. 1, samt artikel 52, stk. 2, og artikel 64, for så vidt som forsyningspolitikken, således som den er fastlagt og anvendt i det foreliggende tilfælde, giver mulighed for at fravige mekanismen om udbud og efterspørgsel under udøvelsen af eneretten til at indgå kontrakterne om levering af uran.

43. Retten undersøgte det forsyningssystem, som er gennemført ved traktatens kapitel 6, i lyset af de mål, som er fastlagt for Fællesskabet. Det fremgik efter dens opfattelse af traktatens opbygning, at Agenturets opgave består i at sikre et af de væsentlige formål, som denne traktat i artikel 2, litra d), har tillagt Fællesskabet, nemlig forsyningssikkerheden efter princippet i traktatens artikel 52, stk. 1, om lige adgang til forsyningskilderne. Retten fandt, at dette klart fremgår af traktatens artikel 52, stk. 2, litra b), hvorefter der oprettes et specialorgan udtrykkeligt med dette formål og i princippet tillagt enerettigheder med henblik på at sikre en regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel såvel fra Fællesskabet som fra tredjelande til Fællesskabets brugere [16].

44. Retten fastslog, at Agenturet, selv inden for rammerne af den forenklede fremgangsmåde, har ret til at modsætte sig en kontrakt, der vil kunne gribe negativt ind i virkeliggørelsen af traktatens mål [17].

45. Selv om reglen om sammenholdelse mellem tilbud og ordrer skal overholdes i forbindelse med Agenturets eneret til at indgå leveringskontrakter, fandt Retten imidlertid, at traktaten indeholder en præcis undtagelse, eftersom Agenturet er forpligtet til at imødekomme alle ordrer, »medmindre juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor« [18].

46. Retten fandt, at når det drejer sig om afgørelser vedrørende den økonomiske

16 — Præmis 85.
17 — Præmis 86.
18 — Præmis 88.

politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken, har Agenturet under udøvelsen af sine beføjelser vide skønsbeføjelser, således at Rettens prøvelsesret under alle omstændigheder er begrænset til at vedrøre et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning [19].

47. Retten fandt, at Agenturet er berettiget til at modsætte sig indførsel af nukleart materiale, hvis denne indførsel kan hindre gennemførelsen af traktatens formål, ikke mindst ved indvirken på forsyningskilderne. En sådan risiko antoges at være et juridisk forhold til hinder for at imødekomme en ordre som omhandlet i traktatens artikel 61, stk. 1 [20].

48. I betragtning af, at det på det tidspunkt, da Kommissionen udstedte beslutning 94/285, ikke var udelukket, at garantien for en regelmæssig og retfærdig forsyning i overensstemmelse med traktatens artikel 2, litra d), kunne bringes i fare, fandt Retten, at det måtte antages, at der faktisk forelå den første juridiske hindring [21].

49. Hvad angår den anden hindring gjorde Kommissionen gældende, at det ved traktaten indførte forsyningssystem tager sigte på, at indførslen af nukleart materiale til Fællesskabet sker til markedspriser. Et sådant princip skulle bl.a. være anerkendt ved handelsaftalens artikel 14 vedrørende forbindelserne mellem Fællesskabet og USSR eller, senere, på forbindelserne mellem Fællesskabet og de stater, der indgår i SNG.

50. Retten fandt, at artikel 14 i handelsaftalen er en del af fællesskabsretten og udtalte desuden, at i henhold til traktatens artikel 64 er Agenturet i givet fald forpligtet til at handle inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland.

51. Efter at have gennemgået de tilgængelige oplysninger om priserne med henblik på at afgøre, om handelsaftalens artikel 14 var blevet korrekt anvendt af Agenturet og Kommissionen, fandt Retten, at den pågældende kontrakt, der blev indgået til en pris, der endog var lavere end gennemsnitsprisen på spotmarkederne, ikke var i overensstemmelse med reglen om, at levering skal ske til priser i tilknytning til markedspriserne [22].

52. Herefter måtte det anses for godtgjort, at der forelå en anden juridisk hindring i den forstand, der forudsættes i traktatens artikel 61, stk. 1.

19 — Præmis 90.
20 — Præmis 92.
21 — Præmis 94 og 95.
22 — Præmis 100.

53. Med hensyn til den tredje hindring for indgåelsen af kontrakten, der angiveligt hidrørte fra pligten til at sikre lige adgang til forsyningskilderne og at undgå, at der gives en bruger en privilegeret stilling i forhold til hans konkurrenter, antog Retten, at såfremt indførslen må begrænses, er anvendelsen af en tilladelig afhængighedsgrænse, fastsat på grundlag af markedsforholdene til en maksimal procentdel af private brugeres forbrug, berettiget for at sikre lige adgang til forsyningskilderne i overensstemmelse med traktatens artikel 52, stk. 1 [23].

54. Retten fastslog, at sagsøgeren allerede havde købt uran fra SNG i mængder, der overskred den grænse, som Agenturet inden for grænserne af sin vide skønsbeføjelse havde fastsat, og udtalte, at Kommissionen med rette havde fastslået, at der forelå en juridisk hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand [24].

55. Retten udtalte, at Agenturet hverken havde begået en retlig fejl eller foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at afslå at indgå den pågældende leveringskontrakt uden forbehold og ved til denne kontrakt at føje det vilkår, at uranet ikke hidrørte fra SNG [25].

56. Det første og andet led af første anbringende blev således erklæret uden grundlag og forkastet.

57. Med det tredje led i første anbringende om en tilsidesættelse af målene i traktatens artikel 1 bebrejdede sagsøgeren Kommissionen og Agenturet for udelukkende at have tilrettelagt deres politik på grundlag af producenternes interesser uden at tage hensyn til brugernes interesser, og Agenturets politik for kun i ringe grad at beskytte producenterne inden for Fællesskabet, som kun dækker 20% af Fællesskabets efterspørgsel efter uran, og for at være til gunst for producenterne i visse tredjelande.

58. Retten har afvist dette klagepunkt med den begrundelse, at Agenturet søger at garantere forsyningssikkerheden og kontinuerlig levering til brugerne i Fællesskabet. Det er navnlig i Fællesskabets atomindustris interesse, at en særlig leveringskilde ikke bliver for betydningsfuld i forhold til alternative kilder. Den tilføjede, at det er ligeledes i Fællesskabets interesse og i overensstemmelse med formålet med udviklingen i samhandelen med de øvrige lande, at indførslen sker til priser i tilknytning til markedspriserne, således som det bl.a. fremgår af handelsaftalens artikel 14. Ifølge Retten modsvarer beslutning 94/285 derfor forsyningspolitikkens krav og er således ikke i strid med Fællesskabets opgave [26].

23 — Præmis 102.
24 — Præmis 104 og 105.
25 — Præmis 107.
26 — Præmis 113.

59. Det fjerde led i første anbringende var støttet på en tilsidesættelse af reglerne for det fælles marked for naturligt uran, navnlig traktatens artikel 2, litra g), og artikel 92 ff., som skal sikre de erhvervsdrivende frihed til uden begrænsning og efter eget valg at forsyne sig hos en leverandør, som er etableret i en anden medlemsstat.

60. Retten afviste dette klagepunkt. Den fandt, at virksomhedens frihed til efter eget valg at forsyne sig hos en leverandør, etableret i en anden medlemsstat, skulle udøves inden for de grænser, der er fastlagt ved traktaten, og navnlig således, at forsyningssikkerheden ikke bringes i fare. I denne sag var der for sagsøgerens kontrakt visse retlige hindringer, som i medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, begrænser den nævnte frihed [27].

61. Til støtte for sit *andet anbringende* påberåbte sagsøgeren sig en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet Agenturet skulle have udvist en adfærd, der savner transparens, en tilsidesættelse af lighedsprincippet, idet Agenturet ikke har taget hensyn til, at kun en begrænset del af elforsyningen i Tyskland stammer fra atomenergi, og endelig en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, idet formålet med spredningspolitikken kunne opnås ved hjælp af traktatens artikel 65, stk. 2, eller traktatens artikel 70 og 72 vedrørende fremme af prospekteringen og oprettelsen af kommercielle lagre og sikkerhedslagre.

62. Retten fastslog, at klagepunktet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet måtte forkastes med den begrundelse, at henset til eksistensen af let tilgængelige informationskilder, der formodes at være kendt af en erhvervsdrivende, som optræder rimelig forsigtigt i denne særegne og velafgrænsede sektor, ville en mangel på transparens ikke med føje kunne påberåbes [28].

63. Hvad angår ligebehandlingsprincippet udtalte Retten, at Agenturet anvender en grænse for tilladelig afhængighed for at sikre lige adgang til forsyningskilderne for de i Fællesskabet etablerede virksomheder, og at en sådan politik er berettiget ifølge traktatens artikel 52, stk. 1. Den tilføjede, at det ikke kan kræves af Agenturet og af Kommissionen, at de tager hensyn til særlige situationer i forskellige medlemsstater. I øvrigt fandt Retten ikke, at sagsøgeren havde godtgjort eksistensen af tilfælde, i hvilke Agenturet og Kommissionen ikke havde modsat sig en tilsidesættelse af reglementets artikel 5a [29].

64. Hvad angår klagepunktet om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, udtalte Retten, at det måtte forkastes, eftersom Agenturet i betragtning af målsætningen for dets forsyningspolitik måtte modsætte sig indførsel fra SNG til priser, uden tilknytning til markedet. Den tilføjede, at kontrakten blev godkendt på det vilkår, at materialet ikke hidrørte fra SNG, hvilket

27 — Præmis 117.

28 — Præmis 127.

29 — Præmis 132.

ikke kunne anses for urimeligt af de ovennævnte grunde, navnlig vedrørende risikoen for at en sådan forsyning kunne skade spredningen af forsyningskilder [30].

65. Med sit *tredje anbringende* om en tilsidesættelse af reglerne om kompetencefordeling gjorde sagsøgeren gældende, at hverken Agenturet eller Det Rådgivende Udvalg er institutioner i Fællesskabet i traktatens artikel 3, stk. 1's forstand, at udarbejdelsen af forsyningspolitikken er forbeholdt Fællesskabets politiske institutioner, nemlig Kommissionen og Rådet, og at Agenturet alene har til opgave at befatte sig med forsyningens kommercielle aspekter og ikke har kompetence til at fastsætte indførselskvoter.

66. Retten afviste dette anbringende med den begrundelse, at Agenturet i denne sag har fulgt den af Kommissionen og Rådet fastlagte kurs og handlet inden for grænserne af de vide skønsbeføjelser, det har vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken. Den tilføjede, at Kommissionen tiltrådte Agenturets skøn i forbindelse med sin kontrol af den retsakt fra Agenturet, som appellanten havde forelagt det på grundlag af traktatens artikel 53, stk. 2 [31].

67. Med sit *fjerde anbringende* påberåbte sagsøgeren sig en tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet beslutning 94/285 ikke skulle have fastslået den systematiske forbindelse mellem Agenturets beføjelser og traktaten. I sin beslutning skulle Kommissionen ikke have redegjort for årsagen til, at sagsøgeren skulle være blevet afhængig af uran fra SNG, eller til at den aftalte pris i leveringskontrakten ikke svarede til de markedsøkonomiske vilkår eller ikke var knyttet til markedspriserne.

68. Retten antog, at begrundelsen for beslutning 94/285 klart og utvetydigt angiver de væsentligste grunde til, at Agenturet meddelte afslag på at indgå den af sagsøgeren forelagte kontrakt [32].

69. Sagsøgeren fremsatte et *femte anbringende* om magtfordrejning, hvorefter Agenturet og Kommissionen ikke skulle have nogen skønsbeføjelse, men en pligt til at indgå den pågældende kontrakt.

70. Retten fastslog, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at Agenturet og Kommissionen havde forfulgt et andet formål end det at gennemføre Euratoms forsyningspolitik [33].

30 — Præmis 135.
31 — Præmis 140.
32 — Præmis 146.
33 — Præmis 150.

71. Retten forkastede derfor annullationspåstanden i sin helhed.

Erstatningspåstanden

72. Eftersom Retten var af den opfattelse, at der ikke forelå nogen uregelmæssigheder i forbindelse med den over for Agenturet påtalte adfærd og Kommissionens afslag på at imødekomme de krav, som sagsøgeren havde rejst over for den, forkastede den erstatningspåstanden [34].

IV — Appellen

73. Med appellen har KLE nedlagt følgende påstande:

»1. Retten i Første Instans' dom af 25. februar 1997 i de forenede sager T-149/94 og T-181/94 ophæves.

2. Kommissionens beslutning af 4. februar 1994 [35] annulleres.

3 Kommissionens beslutning af 21. februar 1994 [36] annulleres.

4. Det Europæiske Atomenergifællesskab dømmes til at betale appellanten 3 511 279,30 DEM i erstatning med rente 6% p.a. fra den 7. april 1994.

5. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten i Første Instans og forvaltningssagen, for så vidt som der ikke er blevet taget hensyn til dem ved opgørelsen af erstatningen under punkt 4.«

34 — Præmis 155 og 156.

35 — K(94) 243 endelig udg.

36 — K(94) 344 endelig udg.

74. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

»1. Appellen forkastes.

2. Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

75. I replikken anmoder KLE Domstolen om at anordne fremlæggelse af Rådets forhandlingsdirektiver til Kommissionen samt andre dokumenter vedrørende forhandlingerne med Den Russiske Føderation om partnerskabs- og samarbejdsaftalen.

76. Disse dokumenter bekræfter ifølge appellanten, at det synspunkt, hvorefter SNG samlet skulle anses for en eneste forsyningskilde, er i strid med Kommissionens praksis.

77. KLE tilføjer, at i modsat fald bør »... Domstolen i sagsmappen [vedlægge] de af Agenturets og sagsøgtes procesakter, der vedrører den foreliggende sag«.

V — Gennemgang af de til støtte for appellen påberåbte anbringender

78. Kommissionen er af den opfattelse, at det er åbenbart, at appellen skal afvises, og har anmodet Domstolen om at afvise den i medfør af procesreglementets artikel 119 med den begrundelse, at den er en gentagelse af sagen, som blev anlagt ved Retten, og at den ikke indeholder særlige retlige anbringender, der kan identificeres. Appellen er derfor ikke i overensstemmelse med artikel 52 i Euratom-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement.

79. KLE er derimod af den opfattelse, at eftersom appellen er baseret på anbringender om procedurefejl for Retten, som skader appellantens interesser, samt Rettens tilsidesættelse af en række fællesskabsregler, er betingelserne i artikel 51 i EF-statutten [37] for Domstolen og artikel 112, stk. 1, litra c), i procesreglementet opfyldt.

80. Derfor gør appellanten gældende, at der ikke blot er tale om en simpel henvisning eller en tekstmæssig gentagelse. Appellen

37 — Der menes sikkert »artikel 52 i Euratom-statutten«

følger nøje, helt indtil overskrifter og terminologi, Rettens dom, som i sin helhed tilsidesætter fællesskabsretten.

Indledende bemærkninger

81. Den af appellanten i dennes appel valgte fremgangsmåde rejser et væsentligt spørgsmål, for så vidt angår anvendelsen af procesreglementets artikel 119. Det er klart, at KLE's strukturering af appellen er baseret på Rettens dom, der gentager samtlige de anbringender, KLE gjorde gældende i første instans.

82. Procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), bestemmer imidlertid, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes. Ifølge Domstolens faste praksis skal et appelskrift præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand [38].

38 — Jf. f.eks. dom af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 18 og 19.

83. Domstolen har tilføjet, at dette krav ikke er opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. I det omfang appelskriftet ikke indeholder en argumentation, der specifikt kritiserer den anfægtede dom, har en sådan appel i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten [39] for Domstolen falder uden for dennes kompetence [40].

84. Det skal herved bemærkes, at i modsætning til hvad der synes at fremgå af første del af Domstolens sædvanlige begrundelse for at afvise anbringender og argumenter, som er en gentagelse af de i første instans fremførte, er det ikke tilstrækkeligt til at undgå et klagepunkt om afvisning, at de omformuleres. Som det tydeligt fremgår af anden del af denne begrundelse, er det tilstrækkeligt til at afvise et anbringende eller argument, at de klagepunkter, som allerede er behandlet af Retten, uanset om de er formuleret på samme måde [41], fremsættes på ny med henblik på at få Domstolen til at udtale sig på

39 — Denne praksis kan overføres til artikel 50 i statutten for Domstolen for Det Europæiske Atomenergifællesskab; de to tekster og således betingelserne for behandling af appelsager er helt identiske.

40 — Dommen i sagen Deere mod Kommissionen, præmis 20.

41 — I dom af 15.5.1997, sag C-355/95 P, TWD mod Kommissionen, Sml. I, s. 2549, præmis 33, har Domstolen i øvrigt afvist at realitetsbehandle et anbringende, hvorved appellanten blot har gentaget de argumenter, som allerede var fremført for Retten, og som denne forkastede, uden at betinge dette af, at de på ny fremlagte argumenter, men denne gang for Domstolen, var en gentagelse af de, som blev fremlagt for Retten.

samme betingelser og i henhold til samme beføjelser som Retten.

85. Følgelig giver en systematisk gentagen under appellen af de for Retten påberåbte anbringender anledning til alvorlig tvivl om KLE's egentlige formål, som snarere synes at være at opnå en fornyet vurdering af sagen.

86. Imidlertid viser en grundig gennemgang af appelskriftet og replikken, at indholdet af appellantens bemærkninger er en blanding af såvel en anfægtelse af Rettens konstatering af faktum og dennes vurdering heraf eller beviser udledt heraf, men ligeledes af egentlige retsspørgsmål, som henhører under Domstolens kompetence og hvorom en diskussion således i et vist omfang synes begrundet. Under disse omstændigheder synes henvisningen til artikel 119 ikke på sin plads.

87. Dette er i øvrigt ligeledes Domstolens standpunkt, som har valgt at behandle sagen.

88. KLE har, som allerede nævnt, ikke formelt, som det sædvanligvis gøres, fremsat hvert af de påberåbte anbringender mod Rettens dom. Appellanten har udviklet anbringenderne direkte ved at anbringe dem under benævnelsen af de anbringender, som blev påberåbt i første instans, og som blev gentaget som retningslinjer i de skriftlige indlæg for Domstolen.

89. Denne fremgangsmåde er ikke uden betydning for dette forslag til afgørelse for så vidt som jeg — for ikke at anfægte KLE's opbygning af sit ræsonnement og for på en fuldstændig måde at besvare de fremsatte argumenter — har valgt i store træk at gentage den foreslåede fremgangsmåde.

A — Konstateringerne i dommen i sag T-149/94

1. Anbringendet om tilsidesættelse af Agenturets kompetence i henhold til reglementets artikel 5a, litra f)

90. KLE gør i det væsentlige gældende, at i modsætning til hvad Retten har fastslået, giver bestemmelserne i artikel 5a, litra f), ikke Agenturet bemyndigelse til at anmode om oplysninger eller at forlænge fristen på ti dage, som er fastsat i dette reglement, der pålægger Agenturet enten at indgå den pågældende kontrakt eller at afvise den.

91. KLE's anbringende fører mig således til at undersøge det præcise omfang af Agenturets kompetence, når dette, som modtager af en kontrakt om leverancer med henblik på indgåelse, *ikke har kendskab til oprindelsen af de leverancer*, som er genstand for denne kontrakt.

92. Reglementets artikel 5a, litra f), indeholder blot et alternativ, eftersom Agenturet inden for den fastsatte frist har valget mellem at indgå kontrakten eller at afvise at indgå den.

93. Agenturets kompetence skal imidlertid fastsættes under hensyntagen til såvel de opgaver, som det er pålagt, som de mål, der forfølges med traktaten samt den gældende afledte ret.

94. I henhold til traktaten skal Fællesskabet »sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet« [42]. Fællesskabets regelmæssige forsyning med nukleart brændsel er imidlertid snævert forbundet med spredningen af forsyningskilder. Ingen kan løbe den risiko kun at have forbindelse med en enkelt leverandør eller et begrænset antal leverandører af produkter, som i den grad er nødvendige for et lands økonomiske aktiviteter og således for indbyggernes levestandard, såsom energikilder. Såfremt der ikke er nogen umiddelbare alternative forsyningsmuligheder, kan det få alvorlige følger for landet, hvis en af dets leverandører pludselig forsvinder, idet en sådan forsvinden, henset til det begrænsede antal leverandører, rammer en væsentlig del af landets forsyning [43]. En spredning af forsyningen er således en betingelse for dens regelmæssighed og deraf følgende sikkerhed for Fællesskabet.

95. Det er i øvrigt den samme logik, der førte Rådet til i sin resolution af 16. september 1986 udtrykkeligt at anføre, at Fællesskabet og medlemsstaterne i deres energipolitik bør tilstræbe at sikre sikrere forsyningsvilkår og mindre risici for voldsomme prissvingninger i kraft af geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder [44].

96. Heraf følger, at Agenturets kendskab til leverancernes geografiske oprindelse har reel betydning. Dette kendskab er en betingelse for effektiviteten af kravet om spredning af forsyningskilder, eftersom det gør det muligt

42 — Artikel 2, litra d).

43 — »Denne forsyning skal således være 'regelmæssig', dvs. stabil såvel med hensyn til pris som til mængde og for så vidt muligt svare til forbrugerens behov, med henblik på ikke at hindre gennemførelsen af nukleare programmer«. A. Bette: »Enseignements de sept années d'application du régime d'approvisionnement institué par le traité de l'Euratom«, *Annuaire français de droit international*, 1965, s. 713, citeret i O. Pirotte: *Trente ans d'expérience Euratom, La naissance d'une Europe nucléaire*, 1988, s. 59.

44 — Punkt 5, litra a), andet led.

at fastsætte forsyningskilderne ikke blot med henblik på at sikre, at leverancerne kommer fra flere steder, men ligeledes for at vurdere risici for leveringsstop som følge af politiske eller økonomiske konjunkturer i et eller flere leveringslande. Et nøjagtigt kendskab til forsyningskilderne er efter min mening således ikke uden betydning for fortolkningen af de tekster, som fastsætter Agenturets kompetence.

97. Traktatens bestemmelser vidner om denne betydning. Artikel 60, som finder anvendelse på brugerne af råstoffer, der hidrører fra såvel Fællesskabet som lande uden for Fællesskabet, præciserer, at disse regelmæssigt skal underrette Agenturet om leverancernes oprindelsessted.

98. Ud over Agenturets eneret til at indgå aftaler eller overenskomster om leverancer [45] har det endvidere kompetence til at fastsætte de betingelser, på hvilke det kan imødekomme samtlige de ordrer, som er afgivet af brugerne [46], hvilket naturligvis omfatter betingelserne om oprindelse.

99. Denne kompetence bekræftes ved traktatens artikel 65, stk. 2, som fastsætter, at Agenturet kan bestemme leverancernes geografiske oprindelse, i det omfang det sikrer brugeren mindst lige så fordelagtige vilkår som de i ordren angivne.

100. Det skal tilføjes, at i henhold til traktatens artikel 64 udøver Agenturet sin eneret »... i givet fald ... inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland eller en international organisation ...«. Hvis Fællesskabet er bundet ved internationale aftaler, som kan få en virkning på dets forsyning af nukleare råmaterialer, skal Agenturet med andre ord rette sig efter disse, hvilket indebærer, at det ikke kan indgå en kontrakt om leverance uden først at være informeret om oprindelsen af den i den pågældende kontrakt nævnte leverance. Uden en sådan oplysning er det ikke muligt for Agenturet at konstatere, at kontraktforholdet er underlagt den pågældende ordning, og det kan heller ikke kontrollere, om den er anvendt korrekt.

101. Det er tydeligt, at traktaten ikke efterlader nogen tvivl om den betydning, som tillægges leverancernes geografiske oprindelse og Agenturets ret til at kræve fyldestgørende oplysninger om denne oprindelse.

102. Under disse omstændigheder er det vanskeligt at antage, at reglementets artikel 5a, litra f), pålægger Agenturet at udtale sig om kontraktindgåelse inden for den fastsatte frist i alle sager, hvor det ikke har oplysninger om råvarernes geografiske oprindelse.

45 — Traktatens artikel 52, stk. 2, litra b), og artikel 64.

46 — Traktatens artikel 60, stk. 4.

103. Af samme grund kan Agenturet, såfremt der ikke foreligger oplysninger om oprindelsen, afvise at indgå en kontrakt, udelukkende med det formål at sikre Fællesskabets forsyningssikkerhed.

104. På baggrund af ovenstående er jeg enig i Rettens begrundelse, hvorefter »den geografiske oprindelse af de materialer, der skal leveres, indtager således en central plads blandt de kontraktled vedrørende leverancen, der skal meddeles Agenturet i forbindelse med anvendelsen af reglementets artikel 5a«. Kendskabet til denne oprindelse »... er uomgængeligt nødvendig for at sikre den forsyningssikkerhed, der søges opnået ved den igangværende forsyningspolitik ...« [47].

105. Efter min mening har Retten, henset til dette krav og i lyset af reglementets artikel 5a, litra f), ikke foretaget en urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at Agenturet kunne anmode parterne om yderligere oplysninger vedrørende oprindelsen af de materialer, der skulle leveres [48]. Selv om reglementet påbyder Agenturet at udtale sig inden for en frist på ti dage, er det ikke afskåret fra at foretage en undersøgelse som den pågældende, når anmodningen om oplysninger, som udtrykkeligt fastslået af Retten, er fremsat inden for den nævnte frist [49].

106. Det er ikke uforholdsmæssigt at antage, at Agenturet, når henses til betydningen af dettes rolle i forbindelse med forsyningen fra tredjelande, er beføjet til at foretage undersøgelser, for så vidt som denne kompetence er begrundet i hensynet til en effektiv kontrol, idet der overlades parterne en sidste mulighed for at supplere kontrakten med henblik på indgåelse af denne.

107. Det bliver imidlertid mere kompliceret, når den krævede oplysning afgives inden for fristen, og Agenturet, som i den foreliggende sag, først udtaler sig efter udløbet af denne frist.

108. I denne henseende kritiserer appellanten Retten for at have tilladt en overskridelse af den fastsatte frist, når det af reglementets artikel 5a, litra c), punkt 5, fremgår, at såfremt leverandøren ved kontraktens indgåelse ikke kan angive oprindelseslandet for de materialer, der skal leveres, skal han over for forbrugeren og Agenturet forpligte sig til senere skriftligt at meddele dem oprindelseslandet for hver delleverance.

109. KLE tilføjer i det væsentlige, at med henblik på at kunne nægte den retten til at meddele denne oplysning senere, kritiserer Retten såvel KLE som dennes leverandør for ikke at have meddelt, at uranet stammede fra SNG, selv om begrebet »oprindelsesland« i reglementets artikel 5a, litra c), punkt 5, ikke dækker en samling af stater som SNG.

47 — Præmis 35.

48 — Præmis 39.

49 — I præmis 39 har Retten anført, at Agenturet kunne anmode herom »før udløbet af fristen i reglementets artikel 5a, litra f) ...«.

110. Det bemærkes, at Retten udtalte, at det fremgår af selve formuleringen af reglementets artikel 5a, litra c), punkt 5, at senere afgivelse af oplysning om oprindelseslandet kun kan tillades, såfremt leverandøren ikke kunne fremlægge oplysningen på tidspunktet for kontraktens indgåelse [50]. Retten fastslog derefter, at det ikke forholdt sig således i den pågældende sag, eftersom appellanten og dennes leverandør i det mindste forudsætningsvis var enige om, at materialerne skulle komme fra SNG.

111. Som Retten har fastslået, bekræfter udtrykket »kan« i reglementets artikel 5a, litra c), punkt 5, en sådan fortolkning, som efter min mening er nødvendig for at hindre svigagtig adfærd, som for en af kontraktparterne består i at forsinke meddelelsen om råvarernes oprindelse med henblik på at opnå, at Agenturet indgår den pågældende kontrakt på trods af kravene om spredning af forsyningen.

112. Det fremgår af sagen, at hvis BNFL's svar var sikkert, hvad angår oprindelsen fra SNG, forblev svaret hypotetisk hvad angår selve oprindelseslandet. Henset til den omstændighed, at det er vigtigt for Agenturet at have kendskab til uranets oprindelsessted, skal selv en unøjagtig eller usikker oplysning om denne oprindelse, som parterne har, nævnes. Retten har således kunnet udlede, at den geografiske oprindelse, skønt kendt af kontrahenterne, ikke blev tilkendegivet, selv om den omfattede SNG, hvorfor dommen på dette punkt bør opretholdes.

113. Det skal tilføjes, at de anbringender, som KLE har gjort gældende med henblik på at anfægte dommens begrundelse, hvorefter kontrahenterne var bekendt med det nukleare materiales oprindelse ved meddelelsen af kontrakten, falder uden for Domstolens kompetence og kan i henhold til Domstolens faste praksis ikke antages til realitetsbehandling.

114. Domstolen har fastslået, at ifølge såvel ordlyden af EF-traktatens artikel 168 A som de tilsvarende bestemmelser i Euratom- og EKSF-traktaterne, er en appel begrænset til retsspørgsmål. Denne begrænsning gentages i EF-statuttens artikel 51, stk. 1, og i de tilsvarende bestemmelser i Euratom- og EKSF-statutterne for Domstolen, hvori det angives, hvilke grunde en appel kan støttes på, nemlig manglende kompetence for Retten, rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller Rettens tilsidesættelse af fællesskabsretten.

115. Det følger af ovennævnte bestemmelser, at en appel kun kan støttes på, at Retten har tilsidesat visse retsregler, og ikke spørgsmål om faktum. Alene Retten er kompetent til på

50 — Præmis 36.

den ene side at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den behandler, og på den anden side at bedømme de faktiske omstændigheder. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen i medfør af EF-traktatens artikel 168 A og de tilsvarende bestemmelser i Euratom- og EKSF-traktaterne kompetence til at foretage en kontrol af disse faktiske omstændigheders retlige beskaffenhed og de retlige konklusioner, Retten har draget.

116. I henhold til denne praksis har Domstolen således hverken kompetence til at fastslå hverken de faktiske omstændigheder eller, i princippet, til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og når de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler vedrørende fremlæggelse af bevis er blevet iagttaget, er det alene Retten, der har kompetence til at tage stilling til de bevisspørgsmål, som er blevet forelagt den. Medmindre beviserne er gengivet forkert, udgør denne vurdering således ikke som sådan et retsspørgsmål, der er underlagt Domstolens kontrol [51].

117. I dommens præmis 37 har Retten præcist beskrevet, hvilke beviser der førte den til at konkludere, at de kontraherende parter på forhånd havde bestemt oprindelsesstedet for uranet, således at de var i stand til at angive det i selve kontrakten.

118. Herved foretog Retten en korrekt vurdering af det for denne fremlagte bevismateriale.

119. Selv om appellanten hævder ikke at have kendskab til leverancernes oprindelsesland, gør selskabet imidlertid ikke gældende, at Retten har fordrejet bevismaterialet.

120. Det er i øvrigt vigtigt at vide, hvilken forpligtelse Agenturet havde efter udløbet af fristen, idet kontrahenterne ikke havde adgang til at give Agenturet meddelelse om varernes oprindelsessted efter indgåelse af kontrakten, og idet Agenturet ikke desto mindre kunne få denne oplysning ved at anmode om oplysninger inden for den fastsatte frist.

121. Kunne Agenturet med andre ord få en ny frist med henblik på at udtale sig om anmodningen om kontraktindgåelse, efter at have modtaget de søgte oplysninger?

51 — Jf. navnlig dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 47, 48 og 49 og 66, kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 36-40, og dommen i sagen Deere mod Kommissionen, præmis 18-22.

122. En antagelse af, at fristen på ti dage under alle omstændigheder skal overholdes, ville gøre det muligt for leverandøren at undlade at informere Agenturet om uranets oprindelse, hvorved han i øvrigt risikerer at blive nægtet tilladelse til at indgå kontrakten, såfremt Agenturet mener, at det ikke kan udtale sig uden at have kendskab til råvarens oprindelse. På samme måde kan et krav om en nøje overholdelse af fristen medføre, at Agenturet udtaler sig, før det har fået oplysninger om oprindelsen, selv om denne oplysning endnu kan afgives umiddelbart inden fristens udløb. Agenturet ville således af forsigtighedsgrunde kunne fristes til at afvise indgåelsen af kontrakten, hvilket kunne være en uforholdsmæssig følge, når leverancernes oprindelse ikke godtgør en sådan konklusion.

123. En anden fortolkning består i at forsvare den opfattelse, hvorefter fristen ikke kan begynde at løbe, førend Agenturet råder over alle de oplysninger, der er nødvendige for udøvelse af dets eneret til at indgå kontrakter.

124. Denne opfattelse, der også ligger til grund for Rettens anfægtede argumentation, synes mere i overensstemmelse med den generelle opbygning af den ordning, som er indført ved traktaten med henblik på at organisere forsyningspolitikken, for så vidt som den underlægger kravet om, at Agenturet skal udtale sig hurtigt, den betingelse, at den indgivne kontrakt skal indeholde alle de oplysninger, som er nødvendige for, at Agenturet kan udøve kontrol med forsyningskilderne. Begyndelsestidspunktet for den omtvistede frist skal således kunne løbe fra tidspunktet for modtagelsen af en komplet sagsakt.

125. I lyset af denne fortolkning mener jeg, at Retten kunne gå ud fra, at fristen på ti dage begyndte at løbe den 14. december 1993, den dag, Agenturet havde modtaget den krævede oplysning [52]. I modsætning til appellantens opfattelse kan den omtvistede frists længde ikke anses for urimelig, idet tiden forinden ikke kan tages i betragtning, idet Agenturet ikke havde modtaget en fuldstændig sagsakt.

126. KLE har bestridt at være årsag til de administrative vanskeligheder, som opstod for Agenturet i forbindelse med dets beslutningstagen. Den gør endvidere gældende, at Retten ikke er berettiget til at forbeholde den hurtige fremgangsmåde i reglementets artikel 5a, litra f), for sager, der ikke frembyder problemer.

127. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste disse anbringender, for så vidt de vedrører yderligere begrundelser for den anfægtede dom.

128. En anfægtelse af disse anbringender kan således ikke ændre afgørelsens resultat.

52 — Præmis 40.

129. På baggrund af ovenstående bør dette anbringende forkastes.

2. Anbringendet om tilsidesættelse af fristen i reglementets artikel 5a, litra f)

130. Appellanten er af den opfattelse, at den lovmæssige frist under alle omstændigheder var overskredet, da Agenturet traf sin afgørelse nr. 1/94 den 6. januar 1994. Den anfægter metoden for beregningen af fristen, som ifølge appellanten udløb den 28. december 1993. Appellanten tilføjer, at såfremt fristen udløb den 6. januar, ville Agenturets beslutning af samme dato ikke være gyldig, da den blev sendt med rekommanderet brev den 7. januar.

131. I henhold til reglementets artikel 5a, litra f), skal Agenturet udtale sig inden for en frist på ti arbejdsdage at regne fra modtagelsen af kontrakten.

132. Med begrebet »arbejdsdage« menes ugedage, hvilket udelukker, at de to weekenddage og helligdage indgår ved beregningen af fristen.

133. Med henblik på at bestemme sidstnævnte, hvis antal og dato varierer fra land til land, er det hensigtsmæssigt at fastslå de for dette område gældende retsregler, som i dette tilfælde dikteres af vedtægten for de ved Agenturet ansatte personer.

134. Da disse personer er underlagt samme vedtægt som Kommissionens ansatte, er de helligdage, der kan gøres gældende, de samme som Kommissionen har fastsat i en årlig meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

135. Det følger heraf samt af Kommissionens meddelelse vedrørende helligdage for 1993 [53], at perioden fra torsdag den 23. december til fredag den 31. december 1993 var fridage, hvilket medfører, at der er anledning til at trække syv dage fra det antal dage, som adskiller den 15. december 1993, dagen efter at Agenturet modtog den anmodede oplysning, fra den 6. januar 1994, hvor afgørelse nr. 1/94 blev meddelt.

136. Til disse dage, som ikke er medregnet ved beregningen af fristen, skal tilføjes weekender i den omtvistede periode, dvs. seks dage [54].

53 — Meddelelse 93/C 2/07, EFT C 2, s. 8.

54 — Det drejer sig om lørdag den 18. og søndag den 19.12.1993, lørdag den 25. og søndag den 26.12.1993 samt lørdag den 1. og søndag den 2.1.1994.

137. Antallet af lørdage og søndage samt helligdage udgør således i alt 13 dage, som skal fratrækkes de 23 dage i den pågældende periode.

138. Med andre ord svarer den tiende og sidste dag i den fastsatte frist til torsdag den 6. januar 1994, hvilket ubestridt svarer til dagen for afgørelse nr. 1/94.

139. Det fremgår imidlertid af selve ordlyden af reglementets artikel 5a, litra f), at fristen på ti dage er den frist, inden for hvilken Agenturet er forpligtet til *at udtale sig*, hvilket det har gjort.

140. Følgelig har Retten ikke foretaget en urigtig retsanvendelse ved at udtale, at »... fristen [inden for hvilken Agenturet traf afgørelse] ... var rimelig og [ikke] kunne være en tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f) ...« [55].

3. Anbringendet om tilsidesættelse af bestemmelserne om kompetencefordeling

141. KLE er af den opfattelse, at den kompetence, der er tildelt Agenturet til at indgå kontrakter om forsyning, ikke er en skønsbeføjelse og ikke giver bemyndigelse til at forlænge den fastsatte frist, inden for hvilken Agenturet skal udtale sig, idet appellanten herved henviser til sin stævning for Retten. Over for Kommissionen, som gør gældende, at de påberåbte anbringende bør afvises, eftersom det udgør en gentagelse af de for Retten påberåbte anbringender, anfører KLE, at dette anbringende er baseret på en tilsidesættelse af procedurereglerne, navnlig retten til at blive hørt, som blev overset af Retten, der ikke havde kendskab til en del af appellantens sagsfremstilling i første instans. Appellanten gør gældende, at Rettens medlemmer ikke havde personligt kendskab til hele sagen, idet fremlæggelsen i retsmøderapporten var ufuldstændig.

142. KLE tilføjer, at selv om Retten kunne have fastslået, at appellanten ikke havde udviklet sit anbringende om en tilsidesættelse af kompetencereglerne, var Retten forpligtet ex officio til selv at undersøge, om Agenturets adfærd var i overensstemmelse med disse regler.

143. Dette anbringende bør afvises.

144. I dommens præmis 42 og 43 fastslog Retten, at appellanten ikke har udviklet sit tredje anbringende om en tilsidesættelse af reglerne om kompetencefordeling, og at den derfor ikke skal udtale sig om dette anbringendes berettigelse.

55 — Præmis 40.

145. Indledningsvis henviser appellanten ganske enkelt til visse sider i stævningen for Retten. Når den derefter præciserer det påberåbte anbringende, for derved at sige, at Retten ikke har undersøgt en del af dens sagsfremstilling, beskriver KLE ikke, hvorfor den mener, at Retten har udeladt en del af de omstændigheder, som var nødvendige for at løse tvisten. For at kunne antages til realitetsbehandling skal et sådant anbringende beskrive de med urette udeladte faktiske omstændigheder og henføre dem til de kritiserede præmisser for at godtgøre, at dommen er behæftet med mangler. Det skal fastslås, at et sådant bevis ikke er fremført.

146. Retten er endvidere ikke forpligtet til udtrykkeligt at udtale sig om enhver omstændighed, som påberåbes af en part til støtte for sin påstand, såfremt afgørelsen er retlig korrekt og begrundet med klare og utvetydige præmisser.

147. Som allerede anført [56] har Retten foretaget en korrekt fortolkning af den relevante tekst, da den udtalte sig om Agenturets anvendelse af den fastsatte frist. Den udtalte ligeledes, at fristen var rimelig og ikke kunne udgøre en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet [57]. Intet i begrundelsen giver anledning til at antage, at Retten har afsagt sin dom, uden at dommerne skulle have haft kendskab til samtlige de af parterne fremførte faktiske omstændigheder, anbringender og argumenter.

56 — Punkt 123 ff. i dette forslag til afgørelse.

57 — Dommens præmis 40.

148. Argumentet om Rettens dommeres manglende personlige kendskab til sagens omstændigheder bør forkastes. Ingen bestrider, således som det foreskrives i artikel 33, stk. 2, i Rettens procesreglement, at det udelukkende var de dommere, som var med til den mundtlige retsforhandling, der deltog i voteringen. Formålet med den mundtlige retsforhandling er, at parterne umiddelbart og fyldestgørende kan fremkomme med deres synspunkter direkte for Retten, hvilket sikrer, at dommerne straks får kendskab til de påberåbte anbringender og argumenter.

149. Det er endvidere ubestridt, at Rettens dommere under hele sagen, og især under voteringen, har haft adgang til samtlige indlæg, sagsakter og dokumenter i sagen.

150. Kritikken af retsmøderapporten, som kun udgør en af sagens tilgængelige elementer, kan således ikke tages til følge. For så vidt som KLE, hvilket den gør gældende, har fremlagt sine bemærkninger til retsmøderapporten ved skrivelse af 13. september 1996 for at anmode om en korrigering og for, at der blev truffet visse forbehold vedrørende »... vendinger som kan foranledige fejl samt visse vurderinger [som] om nødvendigt [nævnes] under den mundtlige forhandling«, henviser disse bemærkninger ikke til utilstrækkeligheder, som skyldes rapportens ufuldstændige karakter og som appellanten endvidere ikke har været i stand til at imødegå under retsmødet for Retten.

151. Det skal endelig bemærkes, at når Retten som i det pågældende tilfælde fastslår, at en sagsøger ikke har udviklet et af de anbringender, som den påberåber sig til støtte for sin påstand, kan den ikke være forpligtet til at afhjælpe denne parts passivitet ved ex officio at undersøge klagepunkter, som det påhvilede parten at fremføre.

4. Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten

152. KLE har gjort gældende, at traktatens artikel 162 forpligtede Kommissionen til at begrunde sin beslutning, »[og] i medfør af reglementets artikel 5a, litra g), gælder det samme for Agenturet«, når disse formulerer deres anmodning om oplysninger.

153. Appellanten gør i første led af det påberåbte anbringende mod Kommissionen gældende, at »Kommissionens beslutning af 10. januar 1994«, hvorved appellanten meddeles, at Agenturets afgørelse nr. 1/94 var truffet inden for de fastsatte frister, hvilket gør passivitetssøgsmålet mod Agenturet grundløs, ikke angav nogen begrundelse, som kunne godtgøre begyndelsestidspunktet for og beregningen af den nye frist, som Agenturet fik tildelt med henblik på at udtale sig om kontrakten.

154. KLE gør endvidere gældende, at Kommissionen i beslutning 94/95 ligeledes har tilsidesat sin begrundelsespligt ved at behandle spørgsmålet om råstoffernes oprindelse generelt, i stedet for at henvise til begreberne »oprindelsessted« og »forsyningskilder«.

155. Endelig kritiserer den Kommissionen for at anse SNG i sin helhed for en »særlig forsyningskilde«, som det vil være farligt for Fællesskabet at være afhængig af. Dette synspunkt er i modstrid med den interimsaftale af 29. december 1994 indgået med Den Russiske Føderation, hvorefter Fællesskabet har forpligtet sig »specielt i forbindelse med sin forsyningspolitik på det nukleare område (til at anse) Rusland for en særlig forsyningskilde, adskilt fra andre leverandører«. KLE har i denne henseende anmodet Domstolen om i henhold til artikel 21 i EF-statutten for Domstolen [58] at anordne »... fremlæggelse af Rådets forhandlingsinstrukser til Kommissionen samt andre dokumenter vedrørende forhandlingerne med Rusland om partnerskabs- og samarbejdsaftalen« med henblik på at bevise, at Kommissionens opfattelse er i strid med dens praksis.

156. Anbringendets første led bør forkastes.

58 — Der henvises bestemt til »artikel 22 i Euratom-statutten«.

157. I medfør af de nævnte bestemmelser i traktaten og Euratom-statutten for Domstolen [59] er en appel ikke alene begrænset til retsspørgsmål, men den kan desuden kun støttes på anbringender, som vedrører den af Retten afsagte dom, såsom manglende kompetence for Retten, rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller Rettens tilsidesættelse af fællesskabsretten.

158. KLE's klagepunkter er imidlertid begrænset til Kommissionens manglende begrundelse af beslutning 94/95 og dens skrivelse af 10. januar 1994, som appellanten betegner som en beslutning, og de indeholder ingen præcis henvisning til punkter i dommen.

159. Det skal især bemærkes, at i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er fremkommet under retsforhandlingerne.

160. Som Domstolen regelmæssigt har understreget, er »en parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, [...] ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den ...« [60].

161. Nogle af disse klagepunkter har KLE aldrig forelagt Retten, hvorfor den med rette har begrænset udtalelserne i dommens præmisser til kun at omfatte de påberåbte anbringender.

162. En gennemgang af den anfægtede dom samt Rettens sagsakter viser således, at hverken spørgsmålet om begrundelsen for Kommissionens beslutning 94/95 vedrørende produkternes oprindelse eller virkningen af interimsaftalen af 29. december 1994 på den omtvistede kontrakt er blevet forelagt Retten.

163. Argumentet om en utilstrækkelig begrundelse for begyndelsestidspunktet for og beregningen af den nye frist var ligeledes rettet imod beslutning 94/95 og ikke, som i det foreliggende tilfælde, mod skrivelsen af 10. januar 1994.

164. Endelig kan KLE's anmodning om adgang til Rådets dokumenter, som anført i

59 — Punkt 114 i dette forslag til afgørelse.

60 — Den nævnte dom i sagen Deere mod Kommissionen, præmis 61 ff.

dens replik og gentaget i skrivelse af 14. september 1998 til Domstolens Justitskontor ikke tages til følge. Ansøgningens formål er at få adgang til supplerende bevismateriale, som, i og med at det ikke har været undersøgt i første instans af Retten, ikke kan forelægges Domstolen i forbindelse med en appelsag. Såfremt Domstolen principielt ikke har kompetence til at undersøge de beviser, som Retten har baseret sig på til støtte for de faktiske omstændigheder, som er forelagt den, har den endnu mindre kompetence til at pådømme de elementer, som er fremkommet under appelsagen.

165. Hvad angår andet led af anbringendet kritiserer KLE Retten for kun at have udtalt sig om anbringendet vedrørende Kommissionens tilsidesættelse af begrundelsespligten, når Agenturet, i sin egenskab af den fællesskabsmyndighed, der oprindelig anmodede om oplysninger og forlængede fristen, ligeledes er underlagt denne forpligtelse for enhver retsakt baseret på traktatens artikel 53. Den er af den opfattelse, at denne fejl medfører, at Agenturets afgørelse er ugyldig, eftersom sidstnævnte burde have begrundet den ensidige forlængelse af fristen. Følgelig er Kommissionens beslutning 94/95 samt Rettens opfattelse i dommens præmis 40 behæftet med en mangel.

166. Det fremgår rent faktisk af den stævning, der blev indgivet i første instans, at Retten blev forelagt et klagepunkt vedrørende Agenturets tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til reglementets artikel 5a, litra g).

167. Retten nævner ikke dette punkt i sammenfatningen af parternes argumenter i præmis 44 og har således ikke svaret herpå i den del, der er forbeholdt Rettens bemærkninger, i præmis 46 ff. i den anfægtede dom.

168. Dette klagepunkt er således begrundet. Herefter er der anledning til at fastslå Rettens manglende begrundelse i denne henseende og foreslå Domstolen at ophæve dommen på dette punkt, for så vidt Retten ikke har pådømt det led af anbringendet, der er baseret på Agenturets manglende begrundelse.

169. I henhold til artikel 55, stk. 1, i Euratom-statutten for Domstolen kan denne, efter at have givet appellanten medhold, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Da dette er tilfældet, finder jeg, at det procesøkonomisk er hensigtsmæssigt, at Domstolen træffer afgørelse om dette punkt [61].

170. Første sætning i reglementets artikel 5a, litra g), som KLE har påberåbt sig, bestemmer, at »afvisningen skal meddeles de pågældende ved en begrundet beslutning«.

61 — Jf. for en lignende sag dom af 29.6.1994, sag C-298/93 P, Klinke mod Domstolen, Sml. I, s. 3009, præmis 20, 26 og 27.

171. Denne bestemmelse pålægger naturligvis kun Agenturet en begrundelsespligt i tilfælde af, at den for Kommissionen indbragte beslutning er en beslutning om at afvise kontraktindgåelsen, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag, da ingen af Agenturets retsakter, som appellanten henviser til, vedrører en sådan afvisning.

172. Hvad angår skrivelsen af 10. december 1993 hvorved Agenturet, inden for den fastsatte frist, anmodede KLE og BNFL om oplysninger vedrørende uranets oprindelse, viser genstanden for denne anmodning, uden at yderligere forklaringer fra Agenturet på dette punkt er nødvendige, at Agenturet fandt det af stor betydning at blive informeret om leverancernes oprindelse forud for kontraktindgåelsen. På dette trin er der er intet, der giver anledning til at antage, at hensigten var at meddele afslag.

173. Hvad angår skrivelsen af 20. december 1993, hvorved Agenturet informerede KLE og BNFL om kravene i dets forsyningspolitik, den af KLE allerede opnåede afhængighedsgrad og dets ønske om at modtage parternes bemærkninger vedrørende uhensigtsmæssigheden af kontrakten, skal det fastslås, at ved denne skrivelse stillede Agenturet sig tilfreds med at rejse en kontradiktorisk debat om det, der ikke synes at være andet end blot et beslutningsudkast. Herved får skrivelsen en foreløbig karakter, i modsætning til en bebyrdende beslutning om afvisning, som vil være underlagt de formelle krav om en begrundelse.

174. Det skal tilføjes, at den underforståede beslutning om at lade den fastsatte frist begynde at løbe fra tidspunktet for oprettelsen af en fuldstændig sag, ikke kan sammenlignes med en tidligere beslutning om at afvise indgåelsen af en kontrakt om leverancer fra SNG.

175. Andet led af det påberåbte anbringende bør følgelig forkastes.

5. Anbringendet om, at Agenturet har udøvet magtfordrejning

176. KLE gør gældende, at Agenturet ved at søge supplerende oplysninger og ved at forlænge den fastsatte frist har overskredet sin kompetence og gjort sig skyldig i magtfordrejning, da det, i modsætning til hvad Retten fandt, ikke havde nogen skønsbeføjelse, for så vidt angår indgåelsen af kontrakten.

177. Ifølge appellanten fremgår magtfordrejningen af det forhold, at Agenturet har fraveget sin tidligere praksis, hvorefter det tillod, at samtlige uranbehov blev dækket af leveringer fra SNG. Appellanten tilføjer, at Agenturet ved at afvise indgåelsen af den

omtvistede kontrakt har forsøgt at beskytte de vestlige producenter af uran, hvorved det forfølger et andet mål end det, som det har fået tillagt beføjelser til.

178. Efter at have gentaget, at det »... fremgår ... af fast retspraksis, at en beslutning kun kan anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at beslutningen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet ...« anfører Retten, at »sagsøgeren har på ingen måde godtgjort, at Agenturet og Kommissionen har forfulgt et andet formål end det, der består i at gennemføre forsyningspolitikken« [62].

179. Som allerede nævnt [63] henhører det ikke under Domstolens kompetence at udtale sig om det bevismateriale, som er blevet forelagt Retten, medmindre beviserne er gengivet forkert.

180. Appellanten har på ingen måde bevist, at Retten har foretaget en sådan fordrejning ved at antage, at det anbringende, hvormed KLE hævdede, at Agenturet og Kommissionen ikke havde nogen skønsbeføjelse [64], ikke gjorde det muligt at fastslå, at der var tale om magtfordrejning.

181. Den omstændighed, at KLE anser Agenturets kompetenceoverskridelse som magtfordrejning, kan ikke lægges til grund. Dette spørgsmål, som blev behandlet samtidig med det første anbringende, har ingen forbindelse med anbringendet om magtfordrejning, som i relation til den anklagede fællesskabsinstitution ikke består i, at den overskrider sine beføjelser, men, som Retten med føje har bemærket, i at den forfølger et andet mål end det, den i henhold til traktaten har fået tillagt beføjelser til.

182. Argumenterne om, at Agenturet har forladt sin tidligere praksis og ønsker at beskytte vestlige producenter, kan ikke tjene som bevis for, at Retten har fordrejet bevismaterialet. KLE forsøger ikke at bevise en sådan fordrejning, eftersom de pågældende klagepunkter ikke har samme formål som det anbringende, som Retten tog stilling til i sin dom.

183. Denne omstændighed viser i øvrigt, at der er tale om nye argumenter, for hvis de havde været fremført i første instans, ville de aldrig kunne have været anført som klagepunkter til støtte for anbringendet om magtfordrejning i forbindelse med sag T-149/94. De bør derfor forkastes.

62 — Dommens præmis 53 og 54.
63 — Punkt 114 ff. i dette forslag til afgørelse.
64 — Dommens præmis 52.

B — Konstateringerne i dommen i sag T-181/94

Annullationspåstanden

1. Anbringendet om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a samt traktatens kapitel 6 om forsyning

184. Ved undersøgelsen af appellantens forskellige klagepunkter og argumenter til støtte for dette anbringende kan der sondres mellem to led.

a) Første led angående en misforståelse af omfanget af Agenturets beføjelser

185. KLE gør gældende, at det ikke tilkommer Agenturet at fastlægge den fælles forsyningspolitik, hvilket henhører under fællesskabsinstitutionerne. Ifølge KLE råder Agenturet ikke over den vide skønsbeføjelse, som Retten har tillagt det på området for forsyningspolitikken. Følgelig skal Retten derimod føre streng kontrol med Agenturets udøvelse af de beføjelser, som det er tillagt.

186. Appellanten tilføjer, at hvis Agenturet har ret til at afvise indgåelsen af en kontrakt, når der foreligger en juridisk hindring, har det ikke ret til at foretage ændringer i indholdet ved, som i det foreliggende tilfælde, at opstille en betingelse om oprindelse.

187. Appellanten er endelig af den opfattelse, at ingen af de tre juridiske hindringer, som Retten har antaget hindrer gennemførelsen af ordren, er blevet bevist.

188. Ligesom Retten har udtalt i den anfægtede doms præmis 88, er appellanten og Kommissionen af den opfattelse, at traktatens artikel 61, stk. 1, hvorefter Agenturet er forpligtet til at imødekomme alle ordrer, dog med forbehold af juridiske og materielle forhold, finder anvendelse på den foreliggende sag.

189. Jeg mener at have fjernet enhver tvetydighed på dette punkt. Artikel 61 er indeholdt i afdeling 2 i kapitel 6 vedrørende forsyning, omfattende »Malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer, *der hidrører fra Fællesskabet*« [65]. Det er endvidere udtrykkeligt fastsat, når fællesskabslovgiver har haft til hensigt at udstrække bestemmelserne i denne afdeling til næste afdeling »Malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer, *der ikke hidrører fra Fællesskabet*« [66]. Det fremgår tydeligt, f.eks. af

65 — Min fremhævelse.
66 — Min fremhævelse.

henvisningen i artikel 65 til artikel 60, at anvendelsesområdet for denne bestemmelse ligeledes omfatter levering af råvarer fra tredjelande.

190. En sådan bestemmelse findes ikke for artikel 61, hvis anvendelsesområde klart er forbeholdt produkter fra Fællesskabet, således at enhver henvisning til denne bestemmelse i forbindelse med undersøgelsen af en tvist om indførte produkter synes at være udtryk for en uberettiget udvidelse af dens anvendelsesområde.

191. Imidlertid er debatten om retsgrundlaget for Agenturets handlen i det store og hele formel, for så vidt som denne handlen er undergivet lignende krav som dem, der er fastsat i artikel 61, idet Agenturet skal imødekomme alle ordrer, som brugerne har afgivet, og samtidig sørge for, at visse grænser ikke overskrides.

192. Denne forpligtelse og de grænser, som den er underlagt i form af Agenturets ret til at modsætte sig indgåelsen af visse kontrakter, følger af traktaten.

193. Det i traktaten forfulgte mål [67] angående en regelmæssig og ligelig forsyning af Fællesskabets brugere gør det muligt at måle Agenturets skønsmargen. Kravet om en regelmæssig og ligelig forsyning forpligter sidstnævnte til så vidt muligt at imødekomme ordrer indgået af brugerne, samtidig med at det kan modsætte sig de ordrer, som bringer spredningen af forsyningen eller princippet om forbud mod forskelsbehandling i fare.

194. Således har de begrundelser, hvorpå Agenturet kan basere et afslag på indgåelsen af en kontrakt, samme karakter som de begrundelser, der i henhold til artikel 61 anses for juridiske hindringer, hvorfor Rettens ræsonnement i henhold til denne bestemmelse ikke kan påvirkes af grænserne for dens anvendelsesområde.

195. Før de tre begrundelser, hvorpå Agenturet baserede oprindelsesbetingelsen i afgørelse nr. 1/94, undersøges, er det hensigtsmæssigt at vende tilbage til klagepunktet vedrørende Agenturets manglende skønsbeføjelse i forbindelse med forsyningspolitikken, og dernæst til argumentet om, at det ikke havde ret til at pålægge en betingelse om oprindelse.

67 — Jf. punkt 94 i dette forslag til afgørelse.

196. Som for de øvrige mål for Det Europæiske Atomenergifællesskab varetages de til dette tildelte opgaver inden for forsyning med malme og nukleart brændsel af fællesskabsinstitutionerne inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem ved traktaten [68].

197. Traktatens artikel 52 opstiller princippet om en fælles forsyningspolitik og opretter Agenturet, som udgør en vigtig faktor for gennemførelsen af denne politik.

198. Den eneret, som tildeles Agenturet ved denne bestemmelse, udgør grundlaget for dets opgave med hensyn til at forsyne Fællesskabet med nukleart brændsel. Forbuddet mod forskelsbehandling af brugerne har samtidig til formål at hindre fravigelser fra det princip om lige adgang til ressourcerne, som skal lede Agenturet ved udøvelsen af dets hverv [69].

199. Som Retten med føje har udtalt i den omtvistede doms præmis 86 »... fratager den forenklede fremgangsmåde efter reglementets artikel 5a ikke Agenturet dets enerettigheder ... Agenturet har således selv inden for rammerne af den forenklede fremgangsmåde ret til at modsætte sig en kontrakt, der vil kunne gribe negativt ind i virkeliggørelsen af traktatens mål«. Hvad angår samspillet mellem udbud og efterspørgsel, er måderne, hvorpå Agenturet kan udøve sin funktion, indeholdt i reglementet, vedtaget i henhold til traktatens artikel 60, sidste afsnit, som ligeledes, i henhold til artikel 65, finder anvendelse på leverandører fra tredjelande [70].

200. Det fremgår af reglementets artikel 5a, at de direkte kontakter, som er godkendt mellem bruger og producent, på ingen måde hindrer Agenturet i at udøve sin eneret til at indgå kontrakter.

201. Som Retten med føje har fremhævet [71], har traktatbestemmelserne — når det drejer sig om afgørelser vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken — tildelt Agenturet vide skønsbeføjelser.

68 — Traktatens artikel 2, litra d), og artikel 3, stk. 1.

69 — Ved traktatens artikel 52, stk. 2, litra a), »forbydes alle fremgangsmåder, der har til formål at sikre visse brugere en privilegeret stilling«. Artikel 52, stk. 2, sidste afsnit, forbyder Agenturet, at »gøre nogen forskel mellem brugerne på grund af den anvendelse, disse har til hensigt at gøre af de bestilte leveringer ...«.

70 — I punkt 20, stk. 3, i Kommissionens beslutning 94/285 har den i øvrigt anført, at »disse beføjelser fortaber Agenturet heller ikke ved, at det inden for rammerne af en forenklet fremgangsmåde i medfør af traktatens artikel 60, stk. 6, tillader en mere smidig og umiddelbar kontraktformidling mellem producenterne og forbrugerne selv ...«.

71 — Dommens præmis 90.

202. Denne beføjelse skal imidlertid ikke overvurderes, ligesom der heller ikke kan ses bort fra, at Agenturet udleder sin retmæssighed af forbindelserne mellem Agenturet og Kommissionen.

203. Agenturets egentlige karakter fremgår af de øvrige relevante artikler i traktaten og navnlig af dens artikel 53 og 54. Uanset at Agenturet, ifølge sidstnævnte bestemmelse, har status som juridisk person og er selvfinansierende, bestemmes det i artikel 53, stk. 1, at det er underlagt Kommissionens kontrol. Det præciseres endvidere, at det er Kommissionen, der »... fastlægger retningslinjer for dets virksomhed, har vetoret med hensyn til dets beslutninger og udnævner dets generaldirektør såvel som dets vicegeneraldirektør«.

204. For Agenturet er Kommissionen således mere end blot en rekursmyndighed, hvis indgriben afhænger af en efterfølgende bedømmelse af den omtvistede akt, og som svarer til en domstol, der skal pådømme akter fra en uafhængig administrativ myndighed. Henset til den initiativret og den beføjelse til at gøre forudgående indvendinger, som Kommissionen har i forhold til Agenturet, synes sidstnævntes skønsbeføjelse i det hele at være underlagt den af Kommissionen vedtagne politik.

205. Appellanten kan derfor ikke påstå, at Agenturet har tiltaget sig beføjelser til at bestemme den fælles forsyningspolitik under tilsidesættelse af de kompetenceregler, der er fastsat i traktaten til fordel for fællesskabsinstitutionerne.

206. Den institutionelle organisation af Agenturet gør det således ikke muligt at antage, at de beslutninger, som det træffer, er udtryk for, at Agenturet selvstændigt træffer beslutninger om den fælles forsyningspolitik, eftersom disse, idet de på et senere stadium godkendes af Kommissionen, i det mindste indirekte, og forudgående bekræftes af sidstnævnte, tydeligvis er et produkt af Kommissionens politik, gennemført ved en af dens tjenestegrene.

207. Kommissionen er således den fællesskabsinstitution, som i henhold til traktatens artikel 3, stk. 1, varetager forsyningspolitikken i forhold til brugerne i Fællesskabet, og såfremt der skal tillægges Agenturet en væsentlig skønsmargen inden for dette område, skal det bemærkes, at denne skal udøves inden for de af Kommissionen fastsatte grænser.

208. Argumentet om, at Agenturet har for stor beslutningsbeføjelse med hensyn til den fælles forsyningspolitik, må derfor forkastes.

209. KLE gør gældende, at Agenturet, i modsætning til Rettens opfattelse på dette punkt, ikke har ret til at ændre indholdet af kontrakten ved at indføje betingelser.

210. Artikel 5a bestemmer, at Agenturet skal udtale sig enten ved at indgå kontrakten eller afvise den. Men som allerede anført synes det ikke i overensstemmelse med traktatens mål at begrænse Agenturets beslutningsbeføjelse, når dette er uden kendskab til leveringernes oprindelse eller, som i det foreliggende tilfælde, når dette har berettigede grunde til at antage, at produkternes oprindelse vil kunne bringe leveringssikkerheden til Fællesskabets medlemsstater i fare [72].

211. Det skal tilføjes, at den omtvistede betingelse ikke kan sidestilles med en kontraktændring, idet de kontraherende parter, da Agenturet traf sin afgørelse, ikke selv med sikkerhed kendte produkternes oprindelsesland, hvilket viser, at den af Agenturet fastsatte betingelse vedrørte en bestemmelse, som ikke var endelig vedtaget i kontrakten. Endvidere formoder jeg, at Agenturet i lyset af denne usikkerhed har overholdt bestemmelserne i artikel 5a ved at indgå kontrakten, såfremt produkterne ikke hidrørte fra SNG, og ved i modsat fald at afvise kontrakten. Således er det i bestemmelsen nævnte alternativ overholdt.

212. KLE bestrider realiteten af de hindringer, som Kommissionen påberåbte sig, og som Retten anerkendte.

213. De omstændigheder, som bevirker, at ordren ikke kan udføres, er som nævnt kravet om en spredning af ydre forsyningskilder, prisniveauet, som skyldes handelsaftalen, og forpligtelsen til at sikre lige adgang til ressourcerne.

214. Retten fastslog, at »... at når det drejer sig om afgørelser vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken, har Agenturet under udøvelsen af sine beføjelser vide skønsbeføjelser ...«. Den udleder heraf, at dens prøvelsesret er begrænset til at vedrøre et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning [73].

72 — Punkt 101 ff. i dette forslag til afgørelse.

73 — Dommens præmis 90.

215. De af Agenturet og Kommissionen trufne beslutninger vedrørende den fælles forsyningspolitik er ikke blot præget af princippet om forbud mod forskelsbehandling, men ligeledes af forsyningssikkerheden. Beslutningerne er således betinget af den nuværende og fremtidige markedssituation for nukleare stoffer, hvilket nødvendiggør, at der foretages en undersøgelse af den eventuelle udvikling af udbuds- og efterspørgselsstrukturen, hvor der tages højde for økonomiske faktorer såsom prisen eller følger af konsekvenserne af den politik, som tredjelande følger vedrørende eksporten af det nukleare brændsel, som de producerer.

216. Når det drejer sig om en vurdering af komplekse økonomiske situationer, har Agenturet, under Kommissionens kontrol, en vid skønsbeføjelse, hvilket i øvrigt er tilfældet for sidstnævnte i forbindelse med den fælles handelspolitik [74].

217. Rettens dom bør således opretholdes, for så vidt som den har udtalt, at domstolskontrollen bør begrænses til en undersøgelse af, at procedurereglerne er overholdt, at den materielle nøjagtighed af de faktiske omstændigheder med henblik på at træffe det anfægtede valg er overholdt, og at der ikke er noget åbenbart fejlagtigt skøn eller magtfordrejning [75].

218. KLE gør gældende, at der ikke er nogen juridisk hindring baseret på en fare, på lang sigt, for en afhængighed af leveringer fra SNG.

219. Appellantens argumenter, således som de i det væsentlige fremgår af retsmøderapporten, er følgende.

220. KLE gør gældende, at fastsættelsen af den grad af afhængighed, som er tilladt i Fællesskabet, i forhold til leveringer fra SNG henhører under fællesskabsinstitutionernes kompetence og ikke Agenturets.

221. På dette punkt og før jeg fortsætter gennemgangen af appellantens argumenter, skal jeg henvise til min gennemgang af de beføjelser, som Agenturet i medfør af traktaten har fået tillagt i forbindelse med den fælles forsyningspolitik, med henblik på at præcisere, at dette argument ikke kan tages til følge [76].

222. Appellanten bemærker derefter, at Kommissionen har påberåbt sig SNG's eksisterende produktionskapacitet, som udgør ca. 25%. Den har imidlertid ikke nævnt noget om produktionskapaciteten på lang

74 — Jf. f.eks. dom af 7.5.1987, sag 260/84, Minebea mod Rådet, Sml. s. 1975, præmis 28, og af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 63.

75 — Præmis 90.

76 — Jf. punkt 195 ff. i dette forslag til afgørelse.

sigt og afhængigheden på lang sigt for Fællesskabet, selv om den skulle have anset disse oplysninger for væsentlige for vurderingen af afhængigheden i forhold til SNG. Selv om Den Europæiske Union siden 1991 har anerkendt Den Russiske Føderations og de øvrige stater i SNG's uafhængighed, og uanset at ikke alle tidligere USSR-lande er medlemmer af SNG, sondrer hverken Agenturet eller Kommissionen mellem de meget forskellige produktionskapaciteter i disse uafhængige stater.

223. Ifølge appellanten har Retten tilsidesat traktatens artikel 61 og artikel 2, litra d), og artikel 3, stk. 1, sidste sætning, samt artikel 136, når den, med henblik på at karakterisere risikoen for, at Fællesskabet på lang sigt kunne komme i et afhængighedsforhold, som udgør en juridisk hindring for en kontraktindgåelse, anser hele SNG for en enkelt forsyningskilde, og således uden yderligere kontrol gentager Kommissionens antagelser på dette punkt.

224. I denne henseende har Kommissionen kun baseret sig på produktionskapaciteten, uden at tage hensyn til det prisfald, som bl.a. fandt sted på spotmarkederne, eller de store lagre, som var årsagen til de store mængder råmaterialer med oprindelse i SNG, som var til rådighed. Ifølge appellanten var det imidlertid forudsigeligt, at disse lagre ville blive opbrugt i løbet af nogle år, uanset hvad forekomsten af uran og SNG's produktionskapacitet måtte være. Eftersom produktionen ifølge Kommissionen i disse lande udgjorde 25%, og denne procentsats samtidig udgjorde den øvre grænse for en tilladelig afhængighed af leveringer fra SNG, har Kommissionen foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at en enkelt virksomheds overskridelse af denne procentsats på 25% for leveringer på lang sigt kunne føre til en utilladelig afhængighed af leveringer fra SNG for hele Fællesskabet. Det er rent faktisk tømningen af lagre, der var den væsentligste årsag til prisfaldet, navnlig på spotmarkederne.

225. Ifølge KLE har såvel Agenturet som Kommissionen taget fejl i deres forudsigelser vedrørende prisudviklingen. Det var fra begyndelsen klart, at priserne ville være stabile i år 2000. Faktisk skete denne stabilisering allerede i 1996.

226. Appellanten tilføjer, at i begyndelsen af næste århundrede vil produktionskapaciteten svare til ca. 90% af efterspørgslen. Man kan derfor ikke, således som Retten gør det, tale om et »strukturelt underskud« for produktionen i en så kort periode. Faktisk udviser produktionen i Fællesskabet »underskudsstruktur«, eftersom forekomsten af uran i Fællesskabet er ringe. Uanset hvor god en spredningspolitik er, kan den ikke ændre dette forhold, når fordelingen af uranforekomster i verden, i henhold til naturlovene, ikke er underlagt Agenturets »forsyningspolitik«. Det er netop grunden til, at Dom-

stolen i sin dom i sagen ENU mod Kommissionen ikke gav ENU medhold [77].

227. Appellanten har bebrejdet Kommissionen, at denne har taget hensyn til, at appellanten har dækket mere end 150% af sit årlige behov gennem køb af materiale fra SNG på spotmarkedet, idet den betragter en begrænsning af forsyningerne fra spotmarkedet til 10% af behovet som et af principperne i den fælles forsyningspolitik. Dette synspunkt er ikke i overensstemmelse med den i traktaten fastsatte kompetencefordeling og strider mod kontraktfriheden og erhvervsfriheden, som er garanteret i den tyske forfatning og i Fællesskabets retsorden.

228. Intet i traktatens regelsystem berettiger en forpligtelse for virksomhederne til at dække størstedelen af deres behov ved flerårige kontrakter i modsætning til spotmarkedet. Varigheden af de kontrakter om leverancer, som parterne har indgået, henhører alene under disses kompetence, selv om Agenturet har en eneret til at indgå eller afvise indgåelsen af sådanne kontrakter. Synspunktet, hvorefter appellantens forsyning på spotmarkedet udgør en fare for den lige adgang til ressourcer eller en privilegeret stilling efter traktatens artikel 52, stk. 2, litra a), er juridisk upræcis. Også af denne grund bør dommen ophæves.

229. Inden for rammerne af den frie markedsøkonomi er det utænkeligt, at en erhvervsdrivende straffes ene og alene, fordi den afviser at indgå langtidskontrakter, som følge af, at den har forudset udviklingen på markedet bedre end sine konkurrenter.

230. Endelig er det »interne vurderingskriterium« på 25%'s afhængighed, som finder anvendelse på hver bruger i forhold til leverancer fra SNG, overskredet i kontrakter, som er indgået af Agenturet i 1991 og 1992, uden at sidstnævnte har set en juridisk hindring heri. Appellanten havde således med rette grund til at antage, at Agenturet ikke kunne have noget at indvende mod kontrakten.

231. En gennemgang af appellantens argumentation viser tydeligt, at denne i det væsentlige har til hensigt at anfægte de faktiske omstændigheder, således som disse er fastslået af Retten, og at anfægte sidstnævntes vurdering af såvel disse omstændigheder som det bevismateriale, den har fået forelagt. Appellanten har imidlertid ikke ret hertil [78]. Domstolens undersøgelse af hvert af de påberåbte anbringender, som for størstedelens vedkommende angår faktum, ville give den kompetence, i en appelsag, til at foretage en undersøgelse af komplicerede faktiske omstændigheder i strid med traktatteksten og Euratom-statutten for Domstolen.

77 — Dom af 11.3.1997, sag C-357/95 P, Sml. I, s. 1329.

78 — Jf. punkt 114 ff. i dette forslag til afgørelse.

232. Det skal tilføjes, at med få undtagelser indeholder KLE's argumenter på ingen måde, og under alle omstændigheder ikke præcist, de kritiserede punkter i den dom, der påstås ophævet, hvilket Domstolens procesreglement, i henhold til fast praksis, imidlertid forpligter den til [79].

233. Endvidere er klagepunkterne rettet mod Agenturet eller Kommissionen, uden at der er rettet den mindste kritik mod Rettens dom eller fremført en henvisning hertil.

234. På samme måde er fremstillingen af de retlige argumenter til støtte for den af KLE indgivne anmodning om ophævelse af dommen i mange tilfælde mangelfuld, og når disse argumenter foreligger, beskrives de ikke præcist til støtte for et ræsonnement, som anfægter den omtvistede dom.

235. Hvad navnlig angår klagepunktet vedrørende det forhold, at Retten betragtede samtlige SNG-stater som en enkelt forsyningskilde i det ræsonnement, der førte den til at fastslå, at der forelå en hindring for kontraktindgåelsen, skal det nævnes, at henvisningerne til visse bestemmelser i traktaten ikke er tilstrækkeligt til at begrunde, at Domstolen foretager en undersøgelse af realiteten. Appellanten fremlægger intet, der kan skabe en sammenhæng mellem den påståede mangel og indholdet af de påberåbte bestemmelser.

236. Jeg mener derfor, at argumenterne, der har til formål at anfægte eksistensen af en hindring forbundet med politikken om spredning af forsyningskilder, ikke bør antages til realitetsbehandling.

237. Når der ses bort fra de af KLE anførte klagepunkter herom, mener jeg ikke, at Domstolen er forpligtet til at udtale sig om de øvrige led i dette anbringende, som på den ene side anfægter dommens konstateringer om, hvorvidt den juridiske hindring baseret på artikel 14 i handelsaftalen er velbegrundet, og på den anden side princippet om lige adgang til ressourcer.

238. Det fremgår af fast praksis, at Domstolen forkaster klagepunkter rettet mod yderligere begrundelser for en dom afsagt af Retten, fordi disse ikke kan føre til dens ophævelse [80].

239. I dette tilfælde er det tilstrækkeligt, at en af de grunde, der er anført mod indgå-

79 — Jf. punkt 82 ff. i dette forslag til afgørelse.

80 — Jf. bl.a. kendelse af 25.3.1996, sag C-137/95 P, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1611, præmis 47 ff.

elsen af kontrakten, og som Retten har anerkendt, ikke kan drages i tvivl for at anse beslutning 94/285 for korrekt i denne henseende. Dommens begrundelser vedrørende undersøgelsen er tilstrækkelige til at begrunde en afvisning af appellen på dette punkt.

242. Jeg har allerede anført, hvorfor jeg mener, at det princip om en regelmæssig og ligelig forsyning til alle brugere i Fællesskabet, som er nævnt i traktatens artikel 2, litra d), er afhængig af en spredning af forsyningskilder [81]. I modsætning til hvad KLE anfører, bør denne spredning således anses for et selvstændigt mål, idet manglen herpå kan medføre, at princippet gøres indholdsløst.

b) Det andet led af anbringendet om en tilsidesættelse af formålene i traktatens artikel 1 og 2

243. Endvidere præciserer appellanten ikke de retlige omstændigheder, der fører selskabet til at antage, at de i traktaten fastsatte grænser for forsyningsfriheden ikke er begrundet.

240. KLE gør gældende, at Retten ved at antage, at det er i Fællesskabets atomindustris interesse, at en særlig leveringskilde, som hele SNG, ikke bliver for betydningsfuld i forhold til alternative kilder, har tilsidesat de i traktatens artikel 1 og 2 tilstræbte formål.

244. Endelig skal der gøres den samme bemærkning med hensyn til klagepunktet vedrørende begrebet forsyningskilder. Der er ikke fremført noget retligt anbringende til støtte for argumentet om, at dette begreb udelukkende er begrænset til stater, og ikke en gruppe af stater eller en bestemt region i verden. Derimod fremfører appellanten på dette punkt en mængde faktiske oplysninger og viser således, at hensigten er at anfægte Rettens vurdering.

241. Selskabet gør gældende, at alene uafhængige stater kan være forsyningskilder. Endvidere er appellanten af den opfattelse, at spredningen af forsyningskilder ikke er omfattet af de formål, der er anført i traktatens artikel 2. Selskabet tilføjer, at Kommissionen og Agenturet har overtrådt det princip om forsyningsfriheden, som anerkendes i traktaten.

245. Det skal, skønt overflødigt, tilføjes, at når traktaten ikke indeholder en præcis definition vedrørende den geografiske karakter af de kilder, der skal tages i betragtning ved gennemførelsen af målene om sikkerhed og

81 — Jf. punkt 94 ff. i dette forslag til afgørelse.

spredning af forsyning, kan det ikke udelukkes, at flere stater inddrages i samme vurdering af den risiko, som Fællesskabet løber ved at indgå flere leveringskontrakter med disse. Under disse omstændigheder kan en enkelt grænse for afhængighed med rette finde anvendelse på en gruppe af uafhængige stater.

2. Anbringendet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og principperne om ligebehandling og proportionalitet

a) Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

246. Som det fremgår af retsmøderapporten, har KLE fremsat et klagepunkt om manglende gennemskuelighed, sammenhæng og forudseelighed i Agenturets adfærd, som derved unddrages enhver demokratisk kontrol.

pligtet af konstateringer, som var blevet foretaget i 1992 af en arbejdsgruppe sammensat af sagkyndige, for lukkede døre, og hvis konklusioner alene var baseret på produktionsomkostninger i Vesten, som ikke er identiske med priserne svarende til markedspriserne. Det var derfor ifølge appellanten heller ikke til at forudse, at Agenturet ville udlede af den konstatering, der blev foretaget i årsberetningen for 1992, og hvorefter importen af naturligt uran fra SNG udgjorde ca. 25% af Fællesskabets nettobehov, at SNG's »nuværende produktionskapacitet på lang sigt« og dennes andel af verdensproduktionen ligeledes ville være 25%. Desuden kunne appellanten ikke forudse, at Agenturet og Kommissionen ikke ville respektere de internationale aftaler, der var indgået med staterne i SNG, hvorefter enhver af disse stater skulle anses for en særskilt forsyningskilde. Eftersom Agenturet tidligere havde indgået kontrakter med KLE og andre brugere til priser, der ikke var »svarende til markedspriserne«, kunne man ikke forledes til at antage, at Agenturet af en internt dokument ville udlede en fuldstændig anderledes »fælles forsyningspolitik«, hvis fastlæggelse Agenturet i øvrigt ikke er beføjet til i medfør af artikel 52, stk. 1.

247. Appellanten har gjort gældende, at det ikke kan udledes af afgørelse nr. 1/94, at kravet om priser svarende til markedspriserne er indført ved artikel 14 i handelsaftalen med USSR, med andre ord ved en aftale, som er indgået med en stat, der er ophørt med at eksistere. Appellanten har gjort gældende, at den ikke kunne være for-

248. KLE har yderligere anført, at selv en erhvervsdrivende, som optræder usædvanligt forsigtigt, ikke kunne forvente, at Agenturet ville anse Fællesskabets forsyningssikkerhed for truet på mellemlang og lang sigt, hvis en lille bruger som appellanten, der ikke havde indgået langtidskontrakter, årligt dækkede 150% af sine årlige behov på spotmarkedet.

249. Med denne argumentation tilsigter KLE i realiteten at anfægte Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, som var forelagt den.

252. Appellanten har begrænset sig til at fremsætte og behandle argumenter vedrørende faktum uden at tage hensyn til retlige omstændigheder, der ville kunne anfægte Rettens skøn.

b) Tilsidesættelse af ligebehandlingsforpligtelsen

250. Retten har fastslået, at »... grundlaget for Agenturets standpunkt, nemlig Rådets resolution, som i punkt 5, litra a), andet led, nævner målsætningen om geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder, og handelsaftalen, hvis artikel 14 kræver, at priserne er knyttet til markedspriserne, begge er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ...« [82].

253. Appellanten har bebrejdet Retten, at den ikke behørigt har undersøgt appellantens klagepunkter om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

251. Retten har gentaget oplysningerne fra Agenturets årsrapport for 1992 om størrelsen af indførslerne af naturligt uran fra SNG og de indgåede leveringskontrakter, om de anvendte priser »... uden forbindelse med de produktionsomkostninger, der var konstateret i Vesten« og om nødvendigheden af, at Kommissionen og Agenturet foretager korrigerende foranstaltninger. Retten har derfor med rette kunnet konkludere, at »... henset til eksistensen af let tilgængelige informationskilder, der formodes at være kendt af en erhvervsdrivende, som optræder rimelig forsigtigt i denne særegne og velafgrænsede sektor, vil en mangel på transparens ikke med føje kunne påberåbes« [83].

254. Appellanten har anført, at Agenturet i henhold til traktatens artikel 52, stk. 2, sidste afsnit, er forpligtet til ikke gøre nogen forskel mellem brugerne på grund af den anvendelse, disse har til hensigt at gøre af de bestilte leveringer. Agenturets anvendelse af et internt vurderingskriterium fører til, at store statslige virksomheder får tildelt den samme mængde uran fra SNG-landene som små private, juridisk uafhængige selskaber, hvorimod førstnævnte bedre og på længere sigt kan gennemføre deres projekter end små virksomheder som appellanten. En sådan adfærd udgør en diskriminerende behandling.

82 — Dommens præmis 125.
83 — Præmis 126 og 127.

255. KLE har begrænset sig til at anføre, at Retten ikke har undersøgt dens klagepunkter

vedrørende denne del af anbringendet uden at præcisere de mangler, der kan påvirke dommens gyldighed. Det bør derimod anføres, at Retten med føje tilslutter sig den af Agenturet valgte indgangsvinkel, som består i at anvende en grænse for tilladelig afhængighed for at sikre lige adgang til forsyningskilderne for de i Fællesskabet etablerede virksomheder [84].

256. Det skal tilføjes, at fastsættelsen af en højeste procentsats for hver virksomheds behov hverken er udtryk for forskelsbehandling baseret på anvendelsen af leverancerne eller en anden form for forskelsbehandling. Under alle omstændigheder udgør Rettens vurdering på dette punkt ingen tilsidesættelse af retsregler.

c) Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

257. Appellanten har kritiseret Retten for at have set bort fra, at Agenturet selv har fastsat forsyningspolitikken, hvorved det har overskredet sine beføjelser, uden at have undersøgt de muligheder, der findes i traktatens artikel 65, stk. 2, artikel 70 og 72, og ikke at have fastslået, at den efterfølgende indføjelse af en klausul i kontrakten om leverancer er et alvorligt indgreb i kontraktfriheden, som er beskyttet af Fællesskabets retsorden. Et sådan indgreb skulle være særligt godtgjort under hensyn til proportionalitetsprincippet.

258. Appellanten har gjort gældende, at Agenturet i medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, Agenturets vedtægter og reglementets artikel 5a, litra f), alene har kompetence til at indgå eller afvise en kontrakt, som er blevet forelagt, i sin helhed, og ikke til at tilføje en ny bestemmelse. Det er udelukkende traktatens artikel 65, stk. 2, der giver Agenturet ret til at gribe ind i de kontraktmæssige forbindelser. Men selv i dette tilfælde kan Agenturet kun bestemme leverancernes geografiske oprindelse, hvis det kan sikre brugeren betingelser, der er mindst lige så fordelagtige som dem, der er beskrevet i ordren. En analog anvendelse af artikel 65, stk. 2, kommer ikke på tale, fordi leveringsbetingelserne i denne sag er blevet ændret til skade for kontrahenterne, således at det kun er forpligtelsen i traktatens artikel 61, stk. 1, der kan komme i betragtning. Da der ikke var nogen juridiske eller materielle hindringer for opfyldelsen af kontrakten, var Agenturet forpligtet til at indgå denne kontrakt. For det tilfælde, at der virkelig havde foreligget en juridisk hindring for indgåelse af kontrakten, ville Agenturet i medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, have været forpligtet til at afvise denne. Ved at indgå kontrakten og knytte en betingelse hertil har Agenturet overskredet sine beføjelser.

259. For det første kritiserer appellanten i det væsentlige Retten for ikke at have taget hensyn til argumentationen i første instans og for ikke på flere punkter at have begrundet dommen tilstrækkeligt.

84 — Dommens præmis 132.

260. Retten har imidlertid udtalt sig klart og tydeligt om det unødvendige i at anvende de påberåbte traktatbestemmelser, da Agenturet »i betragtning af målsætningen for dets forsyningspolitik måtte modsætte sig indførsel fra SNG til priser, uden tilknytning til markedet ...« [85].

261. Retten har på tilstrækkelig vis godtgjort retmæssigheden af den oprindelsesbetingelse, som Agenturet har fastsat, i forhold til proportionalitetsprincippet, idet Retten i de øvrige præmisser i dommen har henvist til nødvendigheden af, at Agenturet kan modsætte sig uranindførsler, når disse bringer den geografiske spredning af forsyningskilderne i fare.

262. Det forfulgte mål ved den omtvistede foranstaltning nævnes således udtrykkeligt, og det følger tydeligt af dommen, at en fortsat indførsel af nukleart materiale fra SNG kan være til hinder for kravet om en regelmæssig forsyning [86].

263. Hvad dernæst angår anbringendet om Agenturets manglende kompetence til at fastsætte betingelser ved kontraktindgåelsen og om, at der ikke forelå hindringer for kontraktens gennemførelse, henvises til gennemgangen af de forskellige punkter [87].

264. Som følge heraf skal dette anbringende forkastes.

3. Anbringendet om tilsidesættelse af bestemmelserne om kompetencefordeling

265. KLE gør gældende, at Retten har tilsidesat traktatens kompetencefordeling, idet den har anerkendt, at Agenturet har ret til at fastlægge den fælles forsyningspolitik, selv om Agenturet kun har en »notarlignende funktion« og beføjelser, der er rent kommercielle.

266. Jeg vil her tillade mig at henvise til gennemgangen af Agenturets og Kommissionens opgaver ved fastsættelsen af den fælles forsyningspolitik og Agenturets beføjelser på dette område. Det fremgår af denne gennem-

85 — Dommens præmis 135.

86 — Dommens præmis 92 og 94.

87 — Jf. punkt 209 ff. og punkt 212 ff. i dette forslag til afgørelse.

gang, at traktatbestemmelserne giver Agenturet beføjelse til, under Kommissionens kontrol, at træffe beslutninger om den fælles forsyningspolitik. Derfor bør det af appellanten påberåbte anbringende forkastes [88].

4. Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten

267. KLE har gjort gældende, at Retten ikke har overholdt begrundelsespligten, således som den skal, idet den ikke har truffet afgørelse om det klagepunkt, hvorefter Kommissionen ikke havde fastsat et systematisk forhold mellem Agenturets beføjelser og traktaten, og idet den ikke har angivet begrundelsen for, at appellanten skulle været blevet afhængig af leverancer fra SNG, og for, at den i kontrakten aftalte købspris ikke svarede til markedsvilkårene.

268. Appellanten tilføjer, at Kommissionens begrundelse er i strid med princippet om SNG-staternes produktionskapacitet, som den finder er af afgørende betydning for fastsættelsen af Fællesskabets afhængighed.

269. Endelig har appellanten gjort gældende, at sagen, i modsætning til hvad Retten har fastslået i den anfægtede doms præmis 146, ikke vedrører årsagerne til Agenturets afvisning af at indgå kontrakten, men årsagerne til, at Kommissionen ikke har udøvet den ret, som den tillægges ved traktatens artikel 53, stk. 2.

270. Den del af anbringendet, som vedrører uretmæssigheden af Kommissionens begrundelse med hensyn til det kriterium, der er baseret på SNG-landenes produktionskapacitet, bør afvises. Denne del af KLE's argumentation er, som Kommissionen med rette har anført, rettet mod sidstnævntes beslutning og angriber ikke den anfægtede dom. Appellantens argumentation vedrører i øvrigt sagens faktum og indeholder ikke retlige anbringender.

271. Dernæst bemærkes, for så vidt angår Rettens påståede manglende begrundelse, at Retten har fastslået, at »Kommissionen [i beslutningen lod] forstå, at Agenturet ikke har pligt til at imødekomme ordrer, hvis juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor (14. betragtning til beslutning 94/285)«, og at Kommissionen havde påberåbt sig »... traktatens artikel 64 — hvorefter Agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland ... (21. betragtning)« [89].

88 — Jf. punkt 195-208 i dette forslag til afgørelse.

89 — Dommens præmis 145.

272. På baggrund heraf har Retten klart besvaret den del af det af appellanten påberåbte anbringende om de beføjelser, som traktaten har tillagt Agenturet, eftersom dommen udtrykkeligt henviser til artikel 64, hvis hovedformål er at give Agenturet eneret til med de begrænsninger, der følger af aftaler indgået med et tredjeland eller en international organisation, at indgå kontrakter om leverancer, der hidrører fra lande uden for Fællesskabet.

273. Uden at det er nødvendigt atter at udtale sig om anvendelsen af artikel 61, for så vidt som appellantens argumentation til støtte for det pågældende anbringende vedrører Rettens utilstrækkelige begrundelse og ikke relevansen af det anvendte retsgrundlag, er det endvidere tilstrækkeligt at bemærke, at henvisningen i dommen til begrænsninger i Agenturets forpligtelse til at opfylde leveringsordrer udgør en indirekte, men tydelig, henvisning til denne artikel i traktaten, hvor det påstås, at artiklen udgør Agenturets hjemmel til at modsætte sig kontraktindgåelse under nærmere fastsatte omstændigheder.

274. Endvidere fremgår det af dommen, at, i modsætning til hvad appellanten hævder, har Retten udtalt sig om Kommissionens fremstilling af, hvorfor den fandt, at KLE ville blive afhængig af leverancer fra SNG.

275. Det fremgår af dommen, at Retten henviste til 33. betragtning til beslutning 94/285, hvorefter »... en stigning i andelen af leveringer fra SNG i forhold til samtlige leveringer, hvilken for tiden er fastsat fra 20 til 25%, næppe er forenelig med Fællesskabets forsyningsinteresser på længere sigt« [90]. Denne begrundelse viser klart og tydeligt, hvorfor Kommissionen traf den pågældende beslutning. Selv om den ikke citerer hele 33. betragtning, giver Retten en præcis henvisning, der gør det muligt for appellanten at henholde sig hertil og således konstatere, at Kommissionen minder om, at »... Fællesskabet har indgået langsigtede leveringsaftaler med flere forskellige tredjelande«, og at »forbindelserne til disse kontrahenter såvel som til andre leverandørlande skal der ligeledes tages hensyn til inden for rammerne af den fælles forsyningspolitik« [91].

276. Det skal bemærkes, at Retten ikke udtrykkeligt har besvaret KLE's argument, hvorefter Kommissionen ikke har angivet grundene til, at den aftalte pris i kontrakten ikke svarer til de markedsøkonomiske vilkår eller ikke er knyttet til markedspriserne.

277. Retten har blot præciseret, at Kommissionen i sin beslutning har påberåbt sig traktatens artikel 64, hvorefter Agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland,

90 — A.st.
91 — 33. betragtning.

før den henviste til artikel 14 i handelsaftalen, som netop kræver, at priserne i forbindelse med vareudveksling mellem Fællesskabet og USSR er knyttet til markedspriserne.

278. Som det netop er fastslået ved undersøgelsen af klagepunkterne om en utilstrækkelig begrundelse for beslutning 94/285 vedrørende Agenturets kompetence og risikoen for afhængighed af SNG, har Retten imidlertid udtømmende tilkendegivet, hvorfor begrundelsen for beslutning 94/285 var tilstrækkelig på disse to punkter, idet den anførte, at begrundelsen for beslutning 94/285 »... klart og utvetydigt fremlægger *de væsentligste grunde* til, at man meddelte afslag på at indgå den af sagsøgeren forelagte kontrakt« [92].

279. Idet Retten fandt, at Kommissionens beslutning var begrundet under henvisning til disse to argumenter, har den således kunnet undlade at behandle klagepunktet om prisniveauet ved blot indirekte at afvise det gennem en henvisning til, at de væsentligste grunde til beslutningen var tilstrækkelige.

280. Kommissionen har i øvrigt med rette bemærket, at ved en opsummering og gentagelse af de væsentligste grunde i den anfægtede beslutning har Retten tilsluttet sig Kommissionens begrundelse og har således forkastet appellantens klagepunkter.

281. Det af KLE påberåbte anbringende bør derfor forkastes.

5. Anbringendet om magtfordrejning

282. KLE har bebrejdet Retten, at den ikke har undersøgt, om de foranstaltninger, som Agenturet havde truffet, henhørte under dets beføjelser, hvilket er nødvendigt for undersøgelsen af det af ophavsmændene forfulgte mål. Appellanten finder ikke, at en sådan undersøgelse er mulig, når der ikke foreligger en tilsvarende undersøgelse fra Kommissionen selv.

283. Appellanten har anført, at Retten ved ikke at sondre mellem Agenturet og Kommissionen, da den fastslog, at KLE ikke har bevist, at de begge havde forfulgt et andet mål end at gennemføre forsyningspolitikken, har dækket over den omstændighed, at appellanten først havde til hensigt at kritisere den manglende begrundelse af Kommissionens beslutning og kun indirekte Agenturets afgørelse. Den kritiserede Kommissionen for ikke at have gjort brug af sin vetoret ved Agenturets overskridelse af beføjelser, som er tillagt det ved traktatens artikel 53, stk. 1.

92 — Dommens præmis 146, min fremhævelse.

284. Ifølge KLE beviser Rettens henvisning til Agenturets skrivelse af 20. december 1993, at dette havde til hensigt at beskytte de vestlige producenter.

285. Det led af anbringendet, hvormed det gøres gældende, at Retten ikke har kontrolleret Agenturets udøvelse af dets beføjelser, bør forkastes.

286. Det er tilstrækkeligt at henvise til, at Retten udtrykkeligt har udtalt sig om karakteren og udstrækningen af Agenturets beføjelser samt om retmæssigheden af Kommissionens beslutning i lyset af disse beføjelser.

287. Efter at have anført, at »... Agenturets opgave består i at sikre et af de væsentlige formål, som denne traktat i artikel 2, litra d), har tillagt Fællesskabet, nemlig forsyningssikkerheden efter princippet i traktatens artikel 52, stk. 1, om lige adgang til forsyningskilderne ...«, præciserede Retten, at traktaten har oprettet »... et specialorgan udtrykkeligt med dette formål ...« [93], før den understregede, at »når det drejer sig om afgørelser vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken, har Agenturet under udøvelsen af sine beføjelser vide skønsbeføjelser« [94].

288. Inden for de således fastsatte retlige rammer konstaterede Retten derefter, at de tre hindringer, som Kommissionen havde anført til støtte for oprindelseskravet, var berettigede [95].

289. KLE's argument om, at Retten ikke har sondret mellem Agenturet og Kommissionen i den del af dommen, der vedrører anbringendet om magtfordrejning, selv om Kommissionen under første punkt blev anset for ikke at have udøvet sin vetoret, bør forkastes.

290. Den eneste retlige omstændighed, der er påberåbt, vedrører Kommissionens beføjelse til at modsætte sig foranstaltninger truffet af Agenturet. Det skal imidlertid erindres, at det anbringende, som blev påberåbt for Retten, angik Kommissionens påståede magtfordrejning, hvilket i mangel af argumenter til støtte for, at der var tale om et andet ikke-lovligt mål, bevirker, at opfattelsen angående en uhensigtsmæssig brug af vetoretten ikke kan gøres gældende.

291. Hvad angår Rettens henvisning til Kommissionens skrivelse af 20. december 1993 bemærkes at det af KLE anførte argument har til formål at drage Rettens vurdering af bevismateriale i tvivl, hvilket kun kan tilstedes, i det omfang argumentet kan føre

93 — Dommens præmis 85.

94 — Dommens præmis 90.

95 — Dommens præmis 89 ff.

til, at det fastslås, at beviserne er gengivet forkert.

292. Ved at gøre gældende, at formålet har været at beskytte vestlige producenter, søger KLE åbenlyst ikke at gøre opmærksom på en sådan fordrejning, men at fremkomme med nye beviser til støtte for sin argumentation.

293. Nyheden af et sådant argument og KLE's manglende evne til at bevise, at der foreligger en fordrejning af bevismaterialet for Retten, medfører, at argumentet bør afvises. Det påberåbte anbringende bør derfor forkastes i sin helhed.

295. Som Kommissionen med rette har anført, kan dette anbringende ikke lægges til grund, da Retten i forbindelse med behandlingen af annullationspåstandene vedrørende Kommissionens beslutninger har fastslået, at Agenturets og Kommissionens adfærd har været i overensstemmelse med fællesskabsretten, og Retten har i denne forbindelse anerkendt, at Agenturets afgørelser var retmæssige, hvilket udgør en besvarelse af det i første instans påberåbte anbringende. Det skal tilføjes, at de i dommen indeholdte punkter vedrørende Agenturets adfærd ikke gør det muligt at udlede, at der var tale om ansvarspådragende adfærd. Endelig giver appellanten ingen oplysninger vedrørende de i første instans påberåbte omstændigheder, som Retten ikke udtalte sig om, og som karakteriserede en sådan adfærd.

VI — Sagens omkostninger

Erstatningspåstanden

294. KLE har gjort gældende, at Retten ved at forkaste erstatningskravet med den begrundelse, at Agenturets adfærd og Kommissionens afvisning af at gøre brug af sin ret ikke er behæftet med fejl, ikke har indset, at annullationspåstandene kun vedrørte Kommissionens beslutninger. Erstatningspåstanden havde til formål at opnå afhjælpning af den skade, som appellanten har lidt ved Agenturets ulovlige adfærd, hvilket Retten burde have taget stilling til.

296. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen, når den selv endeligt afgør sagen, afgørelse om sagens omkostninger.

297. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, kan Domstolen bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis de henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.

Forslag til afgørelse

298. På grundlag af ovenstående skal jeg derfor foreslå, at Domstolen

1) ophæver dom afsagt den 25. februar 1997 af Retten i Første Instans i sagen Kernkraftwerke Lippe-Ems mod Kommissionen (forenede sager T-149/94 og T-181/94), for så vidt den ikke har taget stilling til anbringendet i forbindelse med sag T-149/94 vedrørende Euratoms Forsyningsagenturs manglende begrundelse for en ensidig forlængelse af fristen i artikel 5a, litra f), i Det Europæiske Atomenergifællesskabs Forsyningsagenturs forordning om ændring af Forsyningsagenturets reglement af 5. maj 1960 om de nærmere regler vedrørende sammenholdelse af udbud og efterspørgsel efter malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer

2) selv tager stilling til det pågældende anbringende og forkaster det

3) i øvrigt forkaster appellen

4) fastslår, at hver part skal bære sine egne omkostninger.